

XII. évf. 11. sz.
Timișoara, 1934 március hó 14

Ara: 20 lei, 12 dinár, 4 ckor. Párisban 3 franc
Berlinben 50 Pf. Magyarországon 1 Pengő, 1 Silling



IKAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP





WALTRICH
női és férfi fodrász
Timișoara, Gyárváros, Fő ucca,
Kossuth tér 1. sz.
Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhullám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás
Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.



Link Gyula

fogászati műterme

Timișoara, Szt. György tér
Arany Szarvas épület (28)



Vasgerendák és betonvas
nagy raktár és gyári vaggonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél
Timișoara Józsefváros, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 52

Alkalmi
ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet
Joan Dumoni
órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Szörme

bőrkabát, selyem festését, valamint öltönyök tisztítását jutányosan

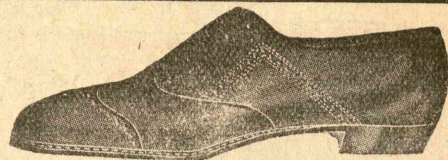
garanciával mellélt vanília

F. Guljahr kémiai intézete, Gyárváros
Rékási ut 5. sz. és a fiók: József város Hunyadi u. 2

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásnál

Timișoara, I. Hunyadi ucca 10



Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara IV Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.
Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

MAJTHÉNYI KÁROLY

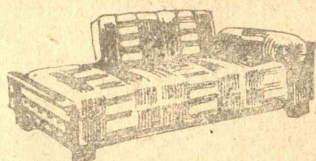
vízvezeték villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Dózsa u. 6. Telefon 11-28

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gáz-
kályhazavart, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárváros



Ha modern butort akar vásárolni
tekintse meg

Podraczky Ferenc butorüzletét
Timișoara
Coronini tér 20. Gyárváros

„GUMMOZIT“

Grafikai műintézet és bélyegzőgyár

Olcsón és gyorsan készít nyomtatványt és bélyegzőt

Timișoara, Piața Sf. Gheorghe 4

Dauerwellen **Várőri**
világhírű Vella Reppel, tartós ondolás. — Nem göndör,
hanem hullámos — Leszállított árak mellett garanciával
szalonjában, Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 6

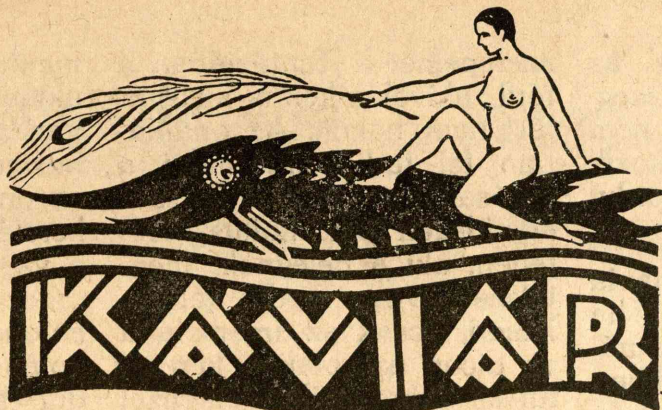
Tipografia „Union”, Lugoj, Str. Biserii 11-16

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.



Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

A nő nemi hidegsége

Írta: Dr. Feldmann Sándor, ideg orvos

Gyakran konzultálják az orvost azok a betegek, akik a nemi élettel szemben teljesen közönyösen viselkednek. Sokan közülök ésszel fel sem tudják fogni, hogy a férfinak vagy a nőnek mi öröme lehet belőle és állításuk szerint anélkül is jól megtudnának lenni, csak az idegességük, vagy más beteges tünetük muljék el.

Természetesen kitűnik, hogy az ideges tünet a frigiditással szoros összefüggésben van és az egyik csak úgy tűnhet el, ha a másik is meggyógyul. Az is gyakori, hogy a frigid nő irigykedve szemléli nőtársait vagy férjük örömét a nemi életben, nem akarnak az életben megrövidítve maradni és direkte a frigiditás ellen keresnek segítséget.

Igen gyakran a férj az, aki felbőszül az asszony nemi hidegsége miatt, elhidegül tőle, megcsalja és az asszony fájón érzi, hogy a férj az ő frigiditása mellett joggal hanyagolja el őt. Az abszolút frigid nő nem veti meg a férfit és nem veti meg a gyermeket sem. A nemi élettel szemben nem kell,

hogy undorral viseltessék, bár ez is előfordul. Szereti, ha a férfi udvarol neki, hizeleg, szerelmes belé, imádja. De ennyivel megelégszik, a koitusra nem gondol, eltűri. Vagy pedig, bár a férfi szeretetére szüksége van, neheztel rá, hogy tőle ilyen utálatosságot kíván. Nem is bánja, ha a férfi ezt egy más nőnél „intézi el”. Sőt a férfi nyugalma megtartandó, erre határozottan rábeszéli.

Vannak olyan nők is, akiknek a frigiditása csak férfakkal szemben abszolút, nőkkel szemben nem. A frigiditás az egész testre kiterjedhet. Az ilyen asszonyok halványak, szárazak és lazák. Mozdulataik puhák és erőtleneek. Kissé savanykásak, semminek sem tudnak nagyon örülni. De találhatók közöttük olyanok is, akikre ezek a jellemvonások nem illenek. Ezeknek sikerült a libidót más területekre átvinni és részben vagy látszólag ott levezetni és kielégíteni. Sőt nagy energiával vetik magukat a férfiakra és csak azt akarják elérni, hogy a férfiakat magukba bolondít-

sák. A koitusra is hajlandók, bár ez számukra semmi örömet nem hoz, esetleg a koitus alatt (bár nehezükre esik) az orgazmust színlelik is, de ezt is csak hatalmi számításból.

Az abszolút frigid nő, aki azonban az onánia révén eljut az izelítőkéjig és a befejezőkéjig.

Ez a típus az abszolút hideg nőknek az 50 százalékát teszi ki. A nemi élet teljesen hidegen hagyja őket, a koitus alatt figyelmük nem tud az aktusra koncentrálni. A férfi azonban érdekli őket. Sőt azt sem mondhatni, hogy egyéb ne érdekelné, mert ennek az „indirekt” észrevétele esetleg igen nagy izgalmat vált ki, sőt talán vágyat is utána, de mihelyt arra tényleg sor kerül, az érdeklődésük hirtelen eltűnik és a nemi élet minden varázsát elveszítette.

Az ilyen nők már tapasztalatból tudják, hogy az aktus csak csalódást fog hozni, és ezért, ha nem kell, meg sem kísérik, hanem izgalmaik levezetésére az onániához

fordulnak. Vagy pedig az onánia vágy csak egy megkísérelt és kielégítést nem nyújtó aktus után mutatkozik és a beteg ekkor fordul hozzá.

Egyes esetekben az onánia csak úgy hoz kielégülést, ha azt a férfitársat ezt manuálisan végzi. Más esetekben pedig ehhez egyáltalában nincsen férfire szüksége, sőt az ő segítsége, talán jelenléte is az onániás élvezetet zavarja és az asszony azt önmaga hajtja végre, manuálisan vagy egyéb testi beavatkozással, pl. valamely holt, erre a célra alkalmas tárggyal.

Igen érdekesek az onániafantáziák is. Ezek tarkák, változatosak és természetesen egyéniek is és a betegek nézve jellemzők. Így

szerepelhet a fantáziában a férfi, akivel a koitus kielégülést nem hozott. Az onániában fel tudja használni, a valóságban nem. Sokszor egy idegen férfi, koitus keretében, aki a betegnek megtetszett vagy pedig nem is ismeri, csak az imént látta az utcán az ablakon keresztül és mindenfelét elképzel róla. Sokszor az onániafantáziában nincsen koitusról szó, hanem valami másról: így pl. hogy egy férfi vizel, egy élmény, amint a fantáziáló látta, hogy a férfi a zsebébe nyúl és ... babrálgatta, állatok, főleg lovak genitáliái, trágár szavak, különböző perverz fantáziák stb. Igen gyakori a homoszekszuális fantáziák. Rendesen úgy, hogy az onánizáló az aktív fél. A passzív fél leginkább egy olyan nő, is-

merős, barátnő vagy idegen, akinek férje vagy barátja van. A beteg a férfivel azonosítja magát és miközben az onániát végzi, a fantázia keretében, a klitorison vagy a vaginában, el tud jutni az orgazmusig. Igen sok beteg az onánián kívül a tényleges homoszekszuálitáshoz is fordul és ott a frigiditás nem mutatkozik.

Az onánia vágya lehet igen intenzív és időnként naponta tízszer-hússzor is megtörténhetik. Ilyen alkalmak: egy átmeneti szerelem, a menstruáció, a graviditás első hónapjai. Az említett segédeszközök segítségével nemcsak az orgazmusig jut el a beteg, hanem megfelelő fantázia esetén az izelítő — vagy bevezetőkéj egész skáláját végig tudja élvezni.

A h a z u g

Az urak fotójukba merülve ülnek. Dohányoznak, likőrt isznak és beszélgetnek. A szerelemtől.

A színész lakkcipős lábát nyújtózva előretolja; fejét a széktámlára helyezi és szemét — azt a szemét, mely oly démonain tud ragyogni, és amely most oly melanholikus és álmatag, mint az erdő őzikéjé; mikor a nap lenyugszik és a nyugvó nap utoljára a vltbe tekint — szóval ezt a szemét és tekintetét a szoba mennyezetére irányítja. Csak fehér mész látható azon, mégis írott lapnak tűnik, melyről a színész lágy és mély hangján felolvass:

— A föld öt részében, mindenütt csókoltam. Ah, te parázsszemű lány Kasmiából! Egy névbe akarod foglalni: az ifju éveket virágzását, a későbbiek gyümölcsét; ami ingerrel és csodálattal tölt; ami jóllakat és táplál; akarod egy névvel felfogni a mennyet, földet és boldogságot, — Cokuntala nevét mondom és ezzel mindent mondtam. És te Fatma, a sivatag királynője, kit a távollevő sejk sátrában csókoltam. Éjszakáink mósuszillat között töltek, miközben kinn a hűsége rab-szolganők halk melodiával cimbalmoztak és a tevék a forró homokban kapirgáltak. És Rusenekre gondolok, Euphrát legszebb lányára, csodálatos termettel, alabás-

trom testtel. És Kiku Sans, az ábrándos teaházi gésa, kinek ajka mint a cseresznyevirág és csókja mézédese. És a büszke Mercedes, Don Pedros lánya, kit az Argentinia tüzes pampáim, egy lovasturné alkalmával csókoltam meg, és...

Az ajtó nyílik. A háziasszony székeszép feje kukcskál be, de mindjárt eltűnik.

A színész felugrik, két kezét a háziur vállára teszi:

— És mégis — kedves barátom — akárhány remegő ajk földi is ajkamat, hidd nekem, valamennyi emlékéért szívesörömet odaadnám egy csókért... egyért, melyet az a szőke asszony adna, ki a te büszke tulajdonod.

Itt erősen remegett, a színész hangja, mohón kihörpintette poharát és a szobát elhagyta.

A háziur fölényesen nevetve nézett utána.

— Természetesen mind haugság — jegyezte meg, nem csókolt ő sem Indiában, sem Afrikában, még kevésbé Japánban vagy Argentiniában.

— Ugy van, skandalózusan hazudik — járult hozzá egy ur, de a te feleséged már számtalanszor ölelte.

Két bakfis levelei a Nagy Titokról

Edes Iluskám! Hogyan irhassak le neked minden, amikor még anyyira tele van a szívem a történetekkel?

Meg volt a tea délután és Verácskád lázas a szerelemtől!

Ő is szeret, érzem, bár nem szólt egy szóval sem többet, mint a barátai. De az a tekintet! Oh, hogy izgat még most is, hogy reszket mindenem, ha erre az estére gondok.

De hadd meséljek el mindent sorban, mert egyes dolgok és megjegyzések még homályosak előttem és talán te segítségemre leszel, hogy megérthessem őket.

Már kora délután elmentem, Margit és Juci már türelmetlenül vártak. Valami meglepetésről van szó, mondták, miközben behúztak a Juci szobájába, mely fényesen ki volt világítva, különösen a nagy tükör előtt, ahol Juci fésűlködni szokott. A kis asztalán mindenféle toilettudog volt előkészítve. Az ágyon egy gyönyörű fehérselyem, térdigérő kis fiu nadrág és egy még hercigebb világoskék selyemfrakk. Ezt akarták reámadni, hogy így jelenjek meg a három férfi előtt, de én sehogyse akartam ebbe belemenni. Tudod, rettenetesen szégyeltem magam, de azután annyira kérleltek, hogy legalább próbaképpen vegyem fel, hogy végre elkezdtem vetkőzni. Leültem a diványra és persze teljesen le kellett vetkőznöm, miközben nem hallottam mást, mint szerelmes megjegyzéseket, hogy milyen gyönyörű a testem. Amikor leengedtem vállaimról a kombinémat, Juci egészen exaltáltan, mint egy macska az egérre, ugrott nekem és elkezdte simogatni, cirógatni és összeszorított fogakkal mormolta!

— Ah, milyen drágák... milyen tökéletesek...

Margit is becézgetett, hogy csak legyek okos, így lassanként a harisnyámat is leengedtem huzni és amikor már félmeztelenül ültem közöttük, egyszerre Margit fellebbentette a kombinémat.

Juci éppen előttem térdelt és a harisnyámat akarta összehajtani, mikor fellebbent a lepel. Na, ha itt lettél volna, mikor ez a Titusfej azt meglátta! Félkezében még mindig a harisnyával, egyszerre mintha csak megdermedt volna, orrcimpái elkezdtek vonaglani, szemei csillogni és

szempillái remegtek, mintha valami elektromos áram mozgatta volna őket. Ajkai lassan kinyíltak, megjelent a nyelve, melyről látszott, hogy nem öntudatlanul nyalogatja vele a szájaszélét...

Én annyira meg voltam lepve, hogy az első pillanatban védekezni sem tudtam. De Juci nem telt be a csodálkozással, ami nekem is, de Margitnak talán mégjobban tetszett. Végre Juci valami megjegyzést mondott, én nem hallottam világosan, de láttam Margit rendreutasító pillantását és azt is, hogy Juci szeretné, ha nem szólt volna el magát. Olyanfélét mondott hogy:

— Azok lesznek csak megörülve, ha ezt a tüneményt meglátják.

Én nagyon megijedtem, csak nem a vendégekre vonatkozik ez, és már most megnyugtattak, hogy az nem is következett be, ám mindazonáltal éreztem, hogy ennek az egész átöltözésnek valami célja van. Végre bebújtam a nadrágocskába, melyet a térdek külső oldalán apró kék csokrok díszítettek és amikor ehhez felvettem azt a herceg kis kék frakkot és még a hajamat is kisütötték, bepuderozták és belenéztem a tükörbe, be kellett magamnak is valának, hogy rém hercigen néztem ki igazán. Mint egy kis francia fiubaba. Margit és Juci tapsoltak örömlükben és Margit mindjárt megjegyezte, hogy így legalább nem fognak a férfiak tőlem csókot kérni, mire Juci hozzátette, hogy annál inkább szabad lesz ezt a herceg kisfiut ölbevenni...

Aztán betanítottak a szerepemre, hogy majd a teáztálcát hozzam be nagykomolyan. Már egészen otthonosan éreztem magam az új ruhámban, kivéve, hogy a nadrág szokatlanul szűk volt.

Végre megérkeztek a vendégek és megint olyan elegánsak voltak, mint a multkoriban. Három egyforma magas, egykoru férfi és mintha most jöttek volna ki egy szabóműhelyből. Mindegyiknek jólápolt keze, elegáns cipője, öröm volt őket a függöny mögötti rejtekhelyemről egy darabig nézegetni.

Mindjárt azon kezdtek, hogy hát én hol vagyok és miután Margit bejelentette, hogy nem engedtek el hazulról, elkezdtek sajnálkozni. Egészen jól láttam, hogy a festő arca elborult egyszerre és szerettem vol-

na hallani, hogy mit mond, de Margit megadta a jelt, hogy menjek ki a teaért.

Mire a szobaleány a kezembe igazította a hatalmas tálcát, azok már helyet foglaltak. Bejövetelemtől csend volt és olyan nyomasztó hangulat, mintha nem sikerült volna valami. Én csak a festőre néztem, aki maga elé bámult és láttam, hogy gondolatai távol vannak. Talán nálam. Ez villant át a fejemen. Csak, amikor halkán közzéjük léptem, hökken meg a bankár:

— Miféle kis kék inasa van magának?... És mióta?

Ez nem ismert meg.

De az orvos is inkább a ruhámat nézte és nem az arcomat, a festőhöz pedig háttal voltam fordulva. Mivel annak az arcára voltam a legkiváncsibb, hirtelen sarkon fordultam...

Láttál már sóbálványt?

Amikor a festő a szemembe nézett, egyszerre csak a fejéhez kapott és felkiáltott:

— Baba! Maga az?... Igaz ez?

— Azután hozzámugrott és a vállaimnál fogva megrázott, mintha azt kérdezné, hogy tényleg előtte állok-e?

Az urak hirtelen felugráltak, na és erre jött egy dicséret, amilyent sem Margit, sem Juci, de még én se fogok többé hallani. Meg sem tudtam mozdulni, úgy közrefogtak, éreztem forró pillantásukat, leheletüket, végre is Margitnak kellett őket elhessegetni, hogy hagyjanak már leülni.

Ezekután kezdődött még csak a dicséreték árja. Lábaikat piskótáknak nevezték, azután éreztem, mint siklik fel tekintetük a lábszáraimon, melyek fehér selyemharisnyákba voltak burkolva. A hangulat persze pompás volt.

A férfiak jókat mondtak, sokat neveltünk, de persze én sokat nem értettem belőlük és ha kérdeztem valamit, hát csak kinevettek. Azért abba is hagytam a kérdezősködést és inkább a festő mellé huzódtam, aki nem nevetett ki. Persze a színházbanésből nem lett semmi, de Margit ott marasztotta a férfiakat egy kis hideg vacsorára, amit ők nagy éljenzések között el is fogadtak.

(Folyt. köv.)

Vally, egy urileány története

Körülbelül két héttel visszaérkezésem után, budapesti nagynéném kérdést intézett a szüleimhez, hogy Etelka nem-e jöhetne rövid időre hozzánk, mert vágyódik utánam és azonkívül szeretné Bécs-et is megismerni. Természetes, hogy szüleim örömmel teljesítették a néni kérését és néhány nap múlva megérkezett az unokanővérem. Anyámon és rajtam kívül egy éppen nálunk tartózkodó unokabátyám, egy 16 éves erős, széles vállú fickó is megjelent az üdvözlésére és csakhamar látni lehetett, hogy kölcsönösen megtetszeltek egymásnak. De a fiu még tapasztalatlan volt és egy igazi gimnazista rajongásával hódolt körül az unokanővéremet.

Etelka természetesen a lányokhoz lett bezállásolva és éppen ilyen természetesen csakhamar alkalom is kínálkozott, hogy a játékokat, amelyeket Budapesten megkezdtünk, Bécsben is folytathassuk. De feltűnt nekem, hogy Etelka nem valami nagy élvezetet talált ebben, ellenben, ha feltűnés nélkül tehette, nagyon szívesen be-bekukuskált abba a szobába, ahol a fiuk mosakodtak és öltözködtek.

Mint szigorú titkot elmesélte nekem Etelka, hogy másnap, mikor én eljöttem Pestről, megint munkát szállított haza. Ez alkalommal a főnök egyedül volt az üzletben. Mikor aztán a himzéseket szokás szerint a kis raktárban kirakta az asztalra, a főnök átölelte a derekát és minden ellenkezése dacára játszani kezdett vele.

— Mondja csak, kisasszony, — kezdte szokott barátságos módján — nem tudna egy kicsit kedves lenni hozzám? Látja, engem az Isten egy olyan rossz asszonnyal büntetett meg, aki pokollá teszi az életemet. Ha látom, mennyi szép és igazán kedves lány van a világon és éppen nekem kellett egy ilyen Xantippét feleségül vennem, szeretnék öngyilkos lenni. Csak az a tudat, hogy talán még nekem is részem lehet egy kis boldogságban, hogy talán még reám is mosolyogni fog a nap, tartja bennem az életet.

Etelka egy kissé hozzásimult és így szólt:

— Igazán sajnálom, Herzog ur, de maga is beláthatja, hogy én mint tisztességes leány, nem avatkozhatom a felesége jogaiba.

— Oh, Istenem, — kiáltotta Herzog ur — éppen azért zártam magát a szívembe, mert tisztességes leány. Napponta egy tucat asszonyban és leányban lehetne részem, ha akarnám, de ez a fajta egyáltalán nem érdekelt engem. Ellenben mindig, mikor maga munkát hoz haza és nézem a tartását, az alakját, rögtön extázisba jövök. Nézze csak!

És abban a pillanatban megragadta Etelka kezét és mielőtt egy szót is szólhatott volna, szívéhez vonta, de csakhamar összeszedte magát. Gyöngéden simogatta, de aztán gyorsan elhuzta a kezét, eltakarta az arcát és remegő hangon mondta:

— Oh, Istenem, mit fog most rólam gondolni? Ugy rámrontott és most annyira szégyelem magam.

— Nem, drága kislány, — mondta Herzog ur, — nem kell szégyenkezned, hiszen én úgy foglak szeretni, ha egy kis örömet szerzel nekem. Nézd, csak simogatni akarok egy kicsit, játszodozni egy kicsit veled. Ne gondold, hogy áldozatot kérek tőled, engem ez a játék teljesen kielégít és mindketten megtalálták a számításukat.

Miután alaposan kijátszották magukat, visszamentek az üzletbe, miután még megbeszélték, hogy Etelka mostantól kezdve mindenképpen elmegy hozzá, mert Herzog ur ebben az időben egyedül van az üzletben és zavartalanul elszórakozhatnak. Unokanővérem azt is megígérte neki, hogy mihelyt találunk visszamegy, ismét naponta fel fogja keresni.

Ezeket mesélte nekem Etelka és ezáltal természetesen olyan hangulatba hozott, hogy rögtön, mikor egy kis időre egyedül maradtunk a lakásban, egymásra támadtunk. Itt természetesen én voltam előnyben, mert sokkal gyengébben voltam kifejlődve, mint Etelka, ő azonban kárpótolta magát, úgy hogy fájdalmat és gyönyört éreztem egyszerre és végül olyan extázisba jöttem, hogy szü-

net nélkül a menyországból kalandoztam.

Ezeket a gyönyöröket a következő napokon is megszereztük egymásnak, mihelyt zavartalanul lehattunk a lakásban, de az, amit már unokanővérem érkezésekor észrevettem, hogy tudniillik szemet vetett Pepire, az unokabátyámra, mert most jobban feltűnt nekem.

Ott tartózkodásának harmadik napján az alkonyati órákban észrevettem, hogy unokanővérem folyton kerülgeti a fiut és valamilyen ürüggyel rávette, hogy a nagy földszinti teremből, ahol rendszeren tartózkodni szoktunk, felmenjen vele a lakásba. Habár nagyon is jól tudtam, hogy ez milyen célból történik, mégis szörnyen kíváncsi voltam pontosan megtudni, hogy mit fognak azok ketten odafent csinálni.

Mihelyt feltűnés nélkül lehetséges volt, én is felsurrantam a lakásba, ahol sikerült az előszobából a kulcslyukon keresztül pontosan átlátanom a szobában a történeteket.

Etelka abba a szobába vezette a fiut, mely a fivéreim tanuló és hálószobája volt. Ebben az időtájtban a szoba lakói feladatukat elvégezvén, játszani vagy sétálni mentek és ezért választotta unokanővérem éppen ezt az időpontot.

Az első, amit a kulcslyukon át megpillantottam, Etelka karcsu, fekete selyemharisnyás lábszárai voltak. Az asztalon ült s Pepi, a nagy kamasz, lángbaborult arccal állt mellette.

Etelkát láthatóan meglepte ez a gyors eredmény. Aztán ismét lesontam a földszintre, mert nem akartam, hogy azok ketten rajta csipjenek a leselkedésen, szándékomban lévén a jövőben is gyönyörködni ebben a látványban.

Szerencsétlenségemre azonban többé nem került erre a sor. Azt hiszem, apám valahogy gyanút merített, hogy unokanővérem mire használja fel bécsi tartózkodását, mert két nappal a leírt események után Etelka visszautazott Budapestre.

—



Ékszer
— Rajz —

Salon D'Albert

— Részlet Fedor Essée hasonló című regényéből —

Két fiatal leányra vetette ki ezuttal hálóját Madame D'Albert ágense. Sártássy Heléna volt az egyik, egy csodaszép magyar lány és Kelch Alice a másik, egy elszegényedett iparos leánya. Az elsőnél a leány veleszületett hiúságát kellett kihasználnia, a leány ugyanis tudatában volt különös szépségének, a második esetben pedig a család vigasztalan helyzetét használta fel csalátlétkül.

Röder Miksa az Albert-szalonn titkos ügynöke jól értette dolgát és a szalon tulajdonosnője Madame D'Albert meg lehetett vele elégedve. Istenem, mit törődött Röder egy elcsábított leány jövőendő sorsával, aki már amugy is a legjobb úton haladt, hogy a férfiak olcsó portékája legyen. És végeredményben, egy ilyen kis szobaleány mint Sártássy Heléna, talán otthon sem látott jobb napokat, viszont az Albert-szalomban, ahol előkelő gavallérok, gazdag urak és a metropolisz érzéki inyencai találkoznak, még szerencsét csinálhat egy ilyen szép teremtes. Mert a szép magyar leány valóban étvágygerjesztő falat volt: szőke és friss, mint a ma nyílt rózsza, kecses alak és egészében csábító jelenség. Ehez járult a leány különös élénksége és szenvedélyes hiúsága, aki felserdülve már nem szívesen szolgált az egyszerű kis kereskedőnél, ahol az együgyű „urnő” minden szórakozását abban találta, hogy jobbra-balra nagyságos asszonyoztatta magát és boldog volt, ha parancsokat osztogathatott. És a helyét nem változtathatta. Egy meggondolatlan pillanatban ugyanis megfélemezte magát és ki lopta a háziur zsebéből a pénztárcát, melyet az éjszaka nadrágjában felejtett. Más asszony természetesen kidobta volna az utcára a tetten ért tolvajt, a „nagyságosasszony” ellenben okosabb volt, örök, hűséges szolgálat ígájába hajtotta a leányt. Ilyen körülmények között a leány különös szerencsésének tarthatta, amikor egy külvárosi mulatságon megismerkedett Röder Miksával, aki eleinte udvarolt a leánynak és ezzel annyira megnyerte bizalmát, hogy egyre bizalmasabban be-

szélgetett vele és végül is leleplezte sanyarú sorsát.

Röder Miksa azonnal felajánlkozott, hogy segítségére lesz a leánynak, hogy mielőbb elhagyhassa gyűlölt helyét. „Ez az asszony”, magyarázta neki Röder, csak a fiatalágát és erejét akarja kihasználni kisasszony! Isten ellen való véték, hogy egy ilyen szép leány virágzó fiatalágát pár rongyos garasért feláldozta ennek a vérszopó családnak és reggeltől-estig verejtékes munkában állt, amikor az uraságok körmeiket piszkálták.

A leány meg volt hatva a tapintatos beszédől.

„No de most minden meg fog változni” tette hozzá Röder. „Röder Miksa még mindig meghallgatta a fiatal és szép leányok kérését és minden esetben segédkezet tudott nyújtani.”

Sártássy Heléne hálás volt. Azután megkérdezte, hogy vajon tud-e már számára megfelelő elhelyezkedést. A ravasz ügynök készen volt a felelettel:

„Egy ilyen szép leány csakis előkelő helyre kerülhet, hol igazi uriembereket fog szolgálni és csekély fáradságért nagy díjazásokban részesül”.

Másnap az ügynök felkereste Sártássy gazdaasszonyát és békésen elintézte az ügyet, új cselédet szerzett a házhoz és kifizette Sártássy „tartozását”. Majd elvezette Helénát egy kávéházba, ahol bemutatatta új gazdaasszonyának, aki szeretettel simogatta meg pirospozsgás arcát és kedveskedő szavakkal becézte. A leánynak eleinte gyanús volt az asszony hízog módora, de később arra magyarázta kedveskedéseit, hogy bizonyára alacsony sorsból, valami házasság, vagy szerencse folytán vergődött előkelő pozícióra és ezért olyan jószívű vele szemben is. A leány nemsokára úgy érezte, mintha anyjával állana szemben és kérdést, kérdésre halmozott, melyre mind kielégítő választ kapott, úgy hogy már előre örült a kényelmes és jövedelmező elfoglaltságnak.

Ezalatt az Albert-szalonn ügynöke felkereste Kelch Henriket, egy külvárosban lakó lezüllott ipa-

rost, akinek fiatal, érintetlen leányát akarta megkaparintani.

A lakás berendezése nyomorúságról tanuskodott. Egy dohos kamrából állott és egy konyhából, melynek falain csurgott a víz és tetőzetén bekandikált a nap. Nem régiben halt meg a család fenntartója, Kelchné, aki ura tönkremenetele után mosogatással és idegen házakban való takarítással kereste meg családjá száraz kenyerét. Kelch Henrik iyásnak adta magát, eleinte próbált ugyan munkát vállalni, de néhány sikertelen kísérlet után megátalkodott alkoholista lett. A pénzt hozzá tizenhatéves leánya, Alice szolgáltatta, kit veréssel kényszerített munkára. Horgolt és kézimunkát vállalt és ezeket olcsón eladta a külvárosi üzleteknek. Alice nyugodt, teltidomú leányka volt, szépsége meg sem közelítette ugyan Sártássyét, azonban formás idomai és szerencsés alakja kíváncsú gyümölcsöcsé avatták azok részére, akik fiatal és érintetlen leányokért minden árt megadták az Albert-szalonnak.

Az Albert-szalonn ágense felhasználva a nyomorúságos helyzetet és úgy jelent meg a háznál, mint a felszabadító mentőangyal. Röder itt nyílt kártyával játszott, megmondta, hogy a leány fiatal husát akarja piacra vinni. Az apa szemei felcsillantak a tekintélyes summa hallatára és azonnal hajlandó volt leányát elengedni. Alice azonban szabadkozott, félt az előresejtett veszedelmektől és csak akkor engedett, amikor apja szigorúan ráparancsolt, az ügynök pedig biztosította, hogy csak egy hónapra kötelezi magát és ha azalatt nem érzi jól magát, elhagyhatja mesterségét.

Másnap Röder felvitte az apát és leányát Madamehoz, aláírták a szerződést és az Albert-szalonn az apának havi járulékot biztosított. Ugyanaznap megkezdődött a fiatal Sártássy martiruma. Röder ezuttal meg volt elégedve akvizíciójával, magas jutalékot kapott a két értékes szállítmányért. Mosolyogva vágta zsebre a tekintélyes judásbért. Egyelőre mindenki meg volt elégedve a vásárral.

Másnap már lényegesen meg-

változott Madame D'Albert viselkedése a két leánnyal szemben. Kelch Aliceval kezdettől fogva nem sokat teketóriázott, mert tudta, hogy kényszer helyzetben van. Hamarosan végzett az első lelep lezésekkel és átadta a leányt az üzletvezetőnőnek Jodisch Annának, aki évek óta bizalmasa az Albert-szalonnak. Ez bevezette Alicet egy kicsi, szűk cellába. Mikor Alice megtudta, hogy ez a dohos lyuk lesz jövőre olthona, elkeseredett sirásra fakadt. Veszedelemesen hasonlított a fülke egy börtöncellára és nem állott benne egyéb, mint egy keskeny vaságy, vékonyka pokróccal és egy piszkos mosdótál. Jodisch Anna egy utálatos kövér perszóna, jóízűen nevetett a kiábránduláson. „Azt hiszed te rongyos féreg, hogy szalont fogunk neked itt berendezni? Nézz meg az ember az orcátlan teremtetést, nem volt ott hon mit ennie és még berzenkedik itt! A szoba számodra még túl nagy és az ágy túl széles!” Kényelmesen elfértek majd ketten. Társad lesz Sártássy, egy kis magyar lány. Ha együtt fogtok aludni, nem fáztok majd télen!”

„Az isten szerelmére, hisz az lehetetlen, hogy ebben a piszkos, szűk cellában ketten lakjunk. — Teljesen lehetetlen.”

„Lehetetlen? Ne feleselj sokat okatlan teremtetés, hanem pihend ki magad, azután megmosakodsz és felöltöztetünk a szalon számára.”

Jodisch asszony meghuzott egy vaskampót, mire kinyitott felül a falon egy szűk ablak és kevés fényt és levegőt juttatott a homályos, pállott levegőjű vacokba.

„Elég friss levegőt kaptok itt és egész nap nyitva tarthatjátok; nem foglak elárulni a Madame-nak, aki ilyen ügyekben nem ismer tréfát. Azután igyekezz elkészülni, hogy orvos elé vihesselek.”

„Fogoly-cellának nagyon jó lesz,” gunyolódott Alice. „Máskülönben pedig, milyen orvostól beszél, csak nem gondolja, hogy majd megvizsgáltatom magam?”

„Bizony galambom, azt fogod tenni, ezt kívánja az erkölcsrendészeti előírás. Meg lesztek fürösztve, azután megvizsgálja minden porcikátokat az orvos és így kerültök csak felcicomázva a vendégek elé. Napközben alhattok, vagy ágyatokon hempereghetek, ameddig jól esik, de este frissen az urakat szolgáljátok!”

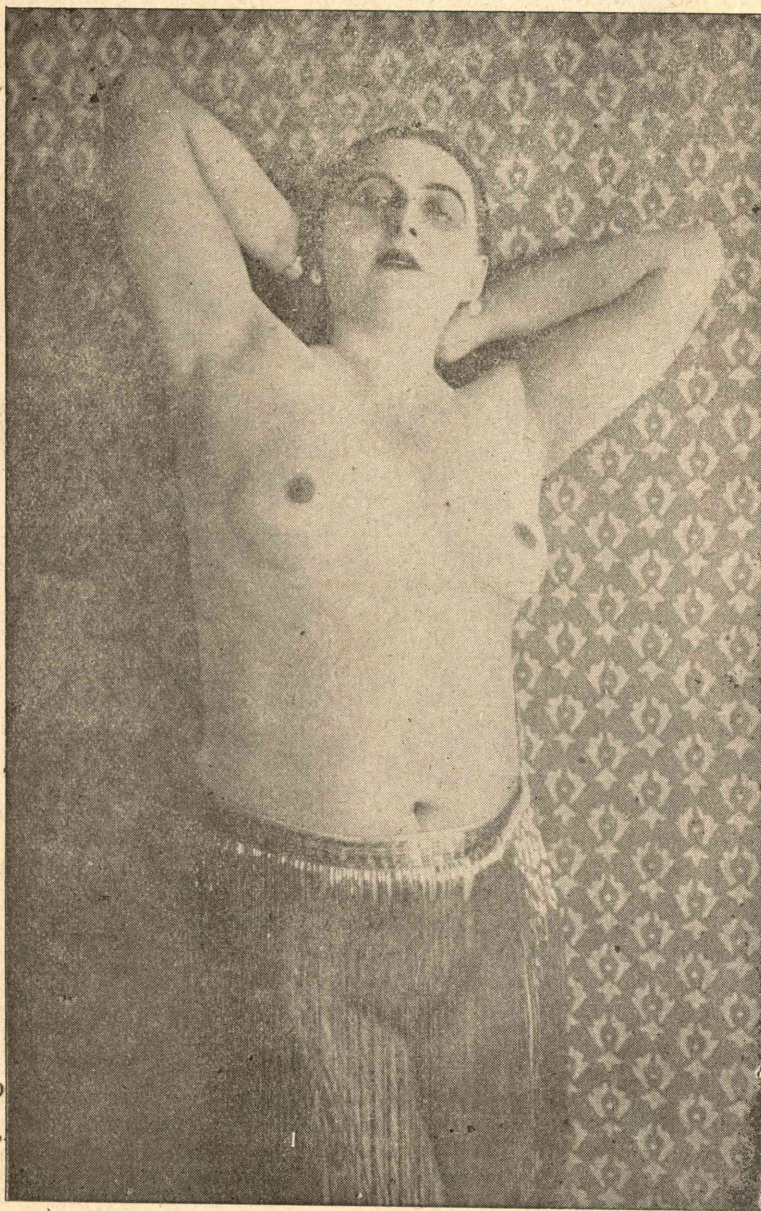
Ezalatt a Madame, miközben megtartotta édeskés modorát, lassan felnyitotta Sártássy szeméit is, aki végül belátta, hogy csunya játékot űznek vele és iszonyu kelepcebe került. Térdre hullott új gazdája előtt és úgy könyörgött, hogy engedjék el a házból. Madame levelettel most álarcát és hideg hangon kijelentette, hogy nem hajlandó az általa aláírt, egy hónapra szóló szerződést felbontani, de gyengéden tudomására hozta az is, hogy a lopás büntette nem évült még el, csak jóakaratulag elintézték, de ha sokat okoskodik, könnyen besegítheti a rendőri cellába. Itt jóízűen mulat, szórakozik, könnyű munkát végez, ott hideg cellában várhatja, amíg négy öt hónapra szóló büntetése letelik. Szívesen enged választást. És ha Sártássy még mindég

nem lett volna tisztában azzal, hogy közönséges bordélyházba került, megtudhatta volna abból, hogy a Madame ridegen mosakodásra utasította, mert pár perc múlva itt lesz az orvos, aki felülvizsgálni fogja.

Heléna most újból sirva rimázkodott kegyelemért, feleletül azonban egy hatalmas pofont kapott urnőjétől. Együttal megfenyegette, hogy a legkisebb ellenállás esetén rendőrkézre juttatja a tolvajt:

„Vedd tudomásul kis szüzikém”, mondta gunyosan Madame „hogy fiatal és szép leányokat arra teremtettem az isten, hogy a férfiak szolgálatára legyenek és azonfelül, buta liba, szép keresetre van kilátásod.”

Sártássy keserves könnyek között ment a fürdőszobába, hogy elkészüljön az orvosi vizitre.



Táncosnő

Szerkesztői üzenetek

Tanáctalan. Egy fiatalember feltevéleket diktált önnek a flört folytatása tekintetében, főként olyan feltételt, amely az én időmben házassághoz volt kötve s mikor ön ezt a feltételt megtagadta, az ifju azonnal hideg lett, sőt levelének adataiból azt mondhatnám: neveletlen. Kérdés: mit tegyen, hogy ezt a fiatalembert visszanyerje.

Válasz: Maga azt szeretné, kislány, ha ezt válaszolnám: ne törődjön semmivel. Kövesse vágyait, mentse annyi örömet az életből, amennyi menthető. Sajnálom, de ezt nem válaszolhatom. Ha jól írta le a kis regényt, akkor az a fiatalember csúnyán megalázta magát. Ha majd jön egy olyan fiú, akinek a gyengédsége és jósága legalább feltehető, ismétlje meg levelét még egyszer, ezzel pedig ne törődjék többet.

Örök hűség. Lehet-e örökké hűnek maradni?

Válasz: Lehet. De nehéz. Akkor könnyebb, ha segít hozzá a házastárs. A templomban per sze mindnyájan „örök hűséget” esküszünk, de sokunkat már a templomajtóban, másokat pár év múlva le lehetne tartóztatni hamis esküért. Becsületes ember, férfi is, nő is törekszik az örök hűségre. S akinek esze van, meg is tartja. De szerencséjének is kell lenni, hogy el ne vegyék időközben az eszét. A hűtlenség mindig boldogtalansággal jár. Még arra is, aki elköveti. De rendesen csak akkor jövőnk erre rá, mikor már elköveltük. Akik örök hűségben tudnak élni, hosszú életen át boldogok, mint Filemon és Baucis. Mindenki magára is, a párjára is vigyázzon. Ne gyötörje féltékenységgel, ringassa gyöngédséggel. Aki nem örök hűségre gondol, az ne is esküdjék. Csalási szándékkal menni házasságba, becstelenség és — számárság.

Kiváncsi vagyok. Olvassom, hogy egyik külföldi államban népszavazás útján akarják eldönteni, hogy a törvény megengedje-e a válást vagy nem? Mi az ön véleménye a válóperekről?

Válasz: Az ember boldogságának érzéséhez feltétlenül szükséges a szabadság illúziója. A valóság az, hogy szabad ember

egyáltalában nincsen, mert hiszen valamennyien engedelmeskedni tartozunk a törvényeknek és kénytelenek vagyunk ezerféle módon alkalmazkodni embertársainkhoz. Így vagyunk a házassággal is. A házasság embernek is szüksége van arra az illúzióra, hogy nem kényszerből, hanem szabad akaratából él együtt élettársával. Renge teg férfinak és főleg nőnek boldogságát ronlja meg az a gondolat, hogy kényszerből él házastársa mellett, holott ugyanezt a férfit vagy nőt nagyon tudná szeretni, ha nem zavarná érzéseit a kényszer gondolata. Mert a szerelem egyik főfeltétele, hogy minden külső kényszerszertől menten, önmagától és önmagáért sarjadjon ki ugynevezett etikus lényünk-ből. De gondoljuk meg azt is, hogy a válóperek eltörlése esetén egyszerre katasztrófálisan csökkenne a házasságkötésük száma. Mert hiszen a házasságra minden férfi és minden nő csak hosszas habozás, gondolkodás, félelmek leküzdése után szánja el magát. És ilyenkor a végső ok, melynek alapján a házasság mellett dönt mégis csak az, hogy: legrosszabb esetben ha tévedtem, elválnék! Szerencsére erre igen ritkán kerül a sor, a legtöbb házasság nyugodt, csendes vizeken évez. A válóperek megengedése tehát elsősorban nem is azért van szükség, hogy a házasságok szétfelbomljenek, hanem azért, hogy a szabadság illúzióját adják és ezzel a házastársak egymáshoz való viszonyának nemesebb veretét adjanak.

Baba. Nem tudok a fiukkal foglalkozni, nem tudom lekötöni őket, pedig csinos és intelligens lány vagyok. És most, mikor az egyik fiú fokozottabban érdekel, nem tudom, hogyan viselkedjem, hogy meghódítsam?

Válasz: Legyünk kérem tisztában azzal, hogy a hódítás titka nem a nő viselkedésében, hanem a belőle kiáradó varázsban rejlik, amely viselkedésétől független. Hány nő rossz, kegyetlen a férfihoz, aki őt halálosan szereti? Viszont mindennap láthatjuk, hogy bájos figyelmes, gyengéd nők viselkedése nem talál viszonzásra a férfinél. Legyen tehát természetes sé ne törje a

fejét azon, hogyan viselkedjen? Ami mesterséges, kitervelt és erőszakolt, az már eleve rossz.

Szeretni gyötrelmem. Egyre fokozódó mértékben szeretek egy urilányt, aki érzéseimet viszonzni látszik, de azért más fiatalemberekkel is jár társaságba és fogadja udvarlásait. Mi a véleménye erről?

Válasz: Minthogy Ön az illető urilány kezét nem kérte meg, semmiféle jogon nem követelhet kizárólagosságot. Szerintem az okos és jövőjét szívén viselő leány nem is kötheti le magát nyilvánosan egy olyan férfi részére, akinek nem eljegyzett menyasszonya. Azért, hogy a férfi felelőtlen hűségét szolgálja, nagyon rosszul tenné, ha más, komoly férjhezmenési alkalmat elmulasztana. Érzékeny, sértődött csak olyan férfi lehet, aki annak rendje és módja szerint megkérte a lány kezét és már mint vőlegény érzi magát mellőzöttnek.

Március. Nem tudok választani két fiú között. Hogyan lehetséges ez?

Válasz: Ugy, hogy Ön csupán azokat az előnyöket mérlegeli, melyeket az egyikkel vagy másikkal való állandó kapcsolata jelentene és mert ezek nagyjában egyeznek, nem tud dönteni. Ha azonban nemcsak érdekek szempontjából fogja a problémát vizsgálni, hanem a szívét is harcha viszi, akkor mindjárt ki fog derülni, hogy — ami a legvalószínűbb — egyiket sem szereti, mert a szerelem biztos, határozott, zsarnoki és nem tűr osztozkodást.

Együtt vagy külön? Mi a helyesebb: ha azzal, akit szeretünk, állandóan együtt vagyunk, vagy pedig csak bizonyos hosszabb-rövidebb szünetek után találkozunk?

Válasz: Minden más elmélettel szemben az állandó együttlét mellett foglalok állást. A szünetekkel megszakított barátság igen sok veszedelmet rejt. A féltékenység például ilyenkor bontakozik ki, mert a szerelmeseket az a gondolat gyöttri, hogy mit csinál, kivel mulat a másik? De van egy másik, ennél nagyobb baj is. Az embert váratlanul rohanják meg a legszebb hangulatok és ilyenkor pótolhatatlan mulasztás,

ha ezeket a spontán érzéseit nem oszthatja meg azzal, akit szeret. De a tapasztalat is azt mutatja, hogy a szerelem teljes kibontakozásához az állandó együttlét kell, mert akik valóban szeretik egymást, nem érezhetnek sohasem tehernek az együttlétet, viszont rengeteg apró ötletet, gyengédséget, szépséget teremt az állandó kapcsolat.

Szomorú 17. A fiatalembernek, akit nagyon szeretek és aki viszonozza érzéseimet, tüdőbeteg az édesapja és ezért családom aggodódik, hogy nem aggályos-e a házasság megkötése?

Válasz: A tüdőbaj általában nem örökölhető betegség. Különbösen is nagyon valószínű, hogy ideáljának alya nem tüdőbajos.

jött a világra, hanem betegségét az idők folyamán szerezte, talán akkor, mikor fia már megszületett. A kérdést egyébként százszázalékos biztonsággal el lehet orvosi vizsgálattal dönteni. Ha az orvosok úgy találják, hogy a fiúnak nincsen baja a tüdejével, úgy igazán fölösleges minden aggodalom.



Fotó Mandel, Páris

Régi krónikákból

Írta: Straparola

A híres ősi Genua városában élt valamikor régen két atyafi, akik közül az egyik Messer Liberale Spino-la igen gazdag, de a világi örömek rabja vala, míg a másik, kit Messer Arthilao Saranak hívtak, testestől-lel-kestől a kereskedelemnek élt. Ezek igen szerették egymást és oly nagy vala az ő szeretetük, hogy egy-más nélkül szinte élni sem tudtak. És ha az egyiknek valamire szüksége volt, haladéktalanul és minden továb-bi nélkül igénybevette barátja segítségét. Minthogy Messer Arthilao kalmár vala, ki úgy a maga, mint más-sok számlájára tüzletet kötött, egyszer csak elhatározta, hogy elutazik Syriába. Felkereste tehát drágalátos atya-fiát, Messer Liberalet és nagy szeretettel így szólt hozzá:

„Kedves atyámfia, hiszen tudod — ami különben városszerte ismeretes — milyen igaz szeretettel szeret-jük mi ketten egymást és egyrészt sok esztendő-s ba-rátságunk, másrészt rokon fogadalmunk révén mennyi-re megbízom benned. Minthogy elhatároztam, hogy Sy-riába utazom és senkim sincs, kiben jobban megbíznék, mint benned, köntörfalazás nélkül, őszinte szívvél hoz-zád fordulok. Nagyon szeretném, ha magadra vállalnád, hogy házamnak, valamint feleségemnek gondját viseld, őt mindennel, amire szüksége van ellásd és amit pénz-ben elköltesz rájuk, utolsó garasig visszafizetem neked.“

Midőn Messer Liberale atyafi kívánságát meghallotta, mindenekelőtt megköszönte, hogy oly jó véleményel van felőle és oly sokra becsüli őt, aztán készségesen meg-igérte, hogy rábizott feladatot csekély tehetsége szerint teljesíteni fogja.

Mikor az utazás napja elérkezett, Messer Arthilao a hajót megrakta áruval és az anyaság harmadik hó-napjában levő feleségét, Dáriát, atyafia oltalmára biz-ván, hajóra szállott, kedvező szélben kifutott Genuából és célja felé vitorlázott. Hogy Messer Arthilao már messzejárt, Messer Liberale felkereste szeretett rokonát, Dáriát és így szólt hozzá:

„Kedves asszonyom, Messer Arthilao az urad és az én leghüségesebb komám, elutazása előtt lelkemre kö-tötte, hogy házatjával és a te személyeddel törődjem és mindennel, amire szükséged leszen, ellássalak. A közöttünk már régóta fennálló szeretetre való tekintet-tel megígértem, hogy a rábizott feladatot teljesíteni fogom. Most azért jöttem el hozzád — amennyiben bármilyen hiányt szenvedsz — késedelem nélkül meg-üzend neked.“

Madonna Dária, ki természeténél fogva igen barátsá-gos vala, nagyon megköszönte a figyelmet és megkér-te Messer Liberalet, hogy gondját viselje, amit ez meg is tett. Ahogy Messer Liberale a szépasszony házában ki-bejárt és minden jóval ellátta, egyszer csak észrevet-te, hogy az asszony teherbe vagyon, de úgy tett, mint-ha nem tudná és imígyen szólt:

„Hogy érzed magad asszonyom? A férjed távolléte bizonyal kellemetlen neked.“

„Bizony uram és pedig főleg, mert ilyen állapotban vagyok.“

„Ugyan milyen állapotban?“

„Már harmadik hónapja teherben vagyok és oly nagy fájdalmaim vannak, mint azelőtt sohasem.“

„Ugy, tehát terhes vagy asszonyom?“

„Bár inkább te volnál és nem én!“ — sopánkodott Madonna Dária. Ahogy Messer Liberale látta, hogy az asszony milyen csinos és gömbölyű, úgy beleszere-tett, hogy éjjel-nappal egyébre sem gondolt, minthogy tisztességtelen vágyait kielégíthesse.

„O, be sajnálom, mondotta az asszonynak, hogy Messer Arthilao elutazott és téged ilyen állapotban itt-hagyott, mert nagy sietésben bizonyára elfeledte a szí-ved alatt hordott magzatot befejezni. Nyilván ez az oka fájdalmadnak.“

„Csakugyan azt hiszed, hogy a gyereknek egyik ke-ze vagy lába hiányzik?“

„De mitévő legyek, hogy így ne járjak?“

„Majd én segítek.“

„Hát akkor ne vesztegesd az időt bátyám, am ne-hogy a gyermek fejlődésében megnyomorodjék.“

„Akkor parancsold meg a szolgálódnak, készítse el az ebédet!“ Mialatt a cselédleány a konyhában dolgo-zott, Messer Liberale az asszonnyal a házba ment, bezárta az ajtót és ölelni, csókolni kezdte atya-fia feleségét.

„Hogyan, Messer Liberale, hát ilyet művel kegyel-med a cimborája feleségével!“

„Vajjon mi nagyobb bűn!?!“ — kérdezte Messer Liberale — „ha valaki a felesége atyafiával törődik vagy pedig ha a magzatot bevégzetlenül hagyja világra jönni?“

„Azt hiszem — felelte az asszony — nagyobb bűn, ha a gyermek szülei hibájából tökéletlen testtel születik.“ Az asszony, akinek egyetlen vágya volt, hogy gyermeke ép testtel jöjjön világra, hitt a ravasz atyafi szavainak és rászánta magát, hogy bujaságban fogant vágyait kielégíthesse rajta és eképpen még sok szép órát töltöttek együtt. Az asszonynak is nagyon izlett a magzat bevégzésének munkája és kérve-kérlette a buz-gó mestert, nehogy ő is abba a hibába essék, mint az ura. És a lelkiismeretlen atyafi, kinek izlett a tiltott fa-lat, minden erejével, éjjel-nappal a magzat tökéletesi-tésén munkált. Mikor a szülés ideje elérkezett, Madon-na Dária olyan fiugyermeket szült, ki hajszálíg az ap-jához hasonlított és teljesen ép volt a teste. Nem sok időbe telt és Messer Arthilao visszatért Genuába. Fele-ségét szépnek és egészségesnek találta és boldo-gan megölelték és megcsókolták egymást.

„Ő, Dária, milyen szép ez a kölyök — mondotta a gyerekre. — Milyen gyönyörű az arca, nézd a két szemét, mint két csillag úgy ragyog.“ Mire Madonna Dária így felel:

„Való igaz, hogy nincs semmi hibája, de ez nem csupán te érdemed, kedves férjem, mert mikor elutaz-tál, ahogy te tudod, már a harmadik hónapja teherbe voltam és a magzat, kit szívem alatt hordoztam, még nem vala kész és tökéletlensége igen nagy fájdalmat okozott nekem. Kedves rokonunknak, Messer Liberale-nek kell tehát megköszönnünk, ki szorgalmával nagy segítségemre volt és a gyermek mindama testrészeit, melyeket kegyelmed félrehagyott, pompás művészettel befejezte volt.“

Busan rágódott gondolatain Messer Artilao, de nem szólt feleségének egy szót sem. Másnap azonban így szólt a feleségéhez:

vette a kulcsot, megnézte, aztán a fejét csóválva, az ebédlőajtó felé ment vele. Az ebédlőnek két ajtaja van. Az egyik a hálósobánkba vezet, a másik az előszobába. Előbb ahhoz az ajtóhoz ment, amelyik a hálósobába vezet. Belepróbálta a kulcsot a lyukba, nem passzolt bele. Rám nézett. Én vállat vontam. Akkor megint megnézte a kulcsot és odavitte a másik ajtóhoz. Az előszobaajtóhoz. Belepróbálta. Hát akkor végigfutott rajtam a halálos hideg. A kulcs pompásan beleillett a zárba, kitűnően zárta az ajtót. Ugy forgott, csattogott benne, mintha soha életében más zárba nem is járt volna.

A másik: Hogyan?

Az egyik: Véletlenül. Az Yvette Guilbert nótáiban vannak ilyen csodák. Ezeket vidám szentek csinálják, akik megszánunk egy-egy rossz utra tévedt asszonyt s az utolsó percben csodát tesznek, hogy okuljon és visszatérjen a jó utra. Gondolj, amit akarsz, higgyél a spiritizmusban, vagy egyikében a legszédítőbb véletleneknek, amik valaha emberrel történtek, de ez így van. Eltaláltam, hogy hova illik a kulcs. Véletlen. Mint ahogy megesik, hogy az ember belemarokol egy pakli kártyába és azt mondja: ez itt a piros nyolcas. És kivesz egy kártyát a többi közül és valóban a piros nyolcas.

A másik: Bámulatos. És aztán mi történt?

Az egyik: Látod, ez már nem szép, hogy megkérded, mi történt aztán. Mert eddig a történet csodálatos volt, misztikus, meglepő. De, ami ezután történik, azt már egy asszonynak ki kell találnia. Hát mi történhetett volna? Most szemtelen lettem. És most visszazaladt a viselkedésem a jó sinre. Vállat vontam és a legközöségesebb, a legdrámamentesebb hangon ezt mondtam: „Utálatos vagy azzal a kíváncsiságoddal”. Soha, de soha nem fogja megtudni, hogy köztünk a világ egyik legnagyobb véletlensége történt, sőt mint ahogy igazi férfihoz illik, teóriákat fog magának csinálni ehhez az esethez és azt a következtetést fogja levonni belőle, hogy nem szabad asszonyt gyanúsítani, amíg bizonyítékok nincsenek az ember kezében. És nem fogja megtudni soha, hogy ilyen közel a bizonyítékhoz nem fog kerülni soha többé az életében.

A másik: És aztán?

Az egyik: Aztán vacsoráztunk. És unatkoztunk. És másról beszéltünk. Én gyönyörűen tartottam magamat, csak másnap délelőtt kaptam meg a sirögörccsöt, ami dukál. Elvégre meglegyintett a világ nagy mozgó erejének a szele és ettől a magamfajta közönséges halandónak illik elszédülnie.

A másik: Természetesen azóta...

Az egyik: Jaj, jaj, jaj, most megint közönséges dolgot akartál mondani. Azt akartad mondani, hogy természetesen azóta feléje se mentem annak, akinek a lakásához a kulcs szólt.

A másik: Azt.

Az egyik: Hát nem is mentem. De ő eljött másnap délután hozzánk. És hosszú ideig üldögéltünk a szobában. Az ebédlőben. És elmondtam neki... nem a törté-

netet, csak azt, hogy rájöttem, hogy az ő kulcsa a mi ebédlőnk ajtaját is nyitja.

A másik: És ő?

Az egyik: Elég ügyesen viselkedett. Azt mondta: az nem érdekel, hogy nyitja-e az ebédlőajtót. Sokkal fontosabb, hogy zárja-e? És...

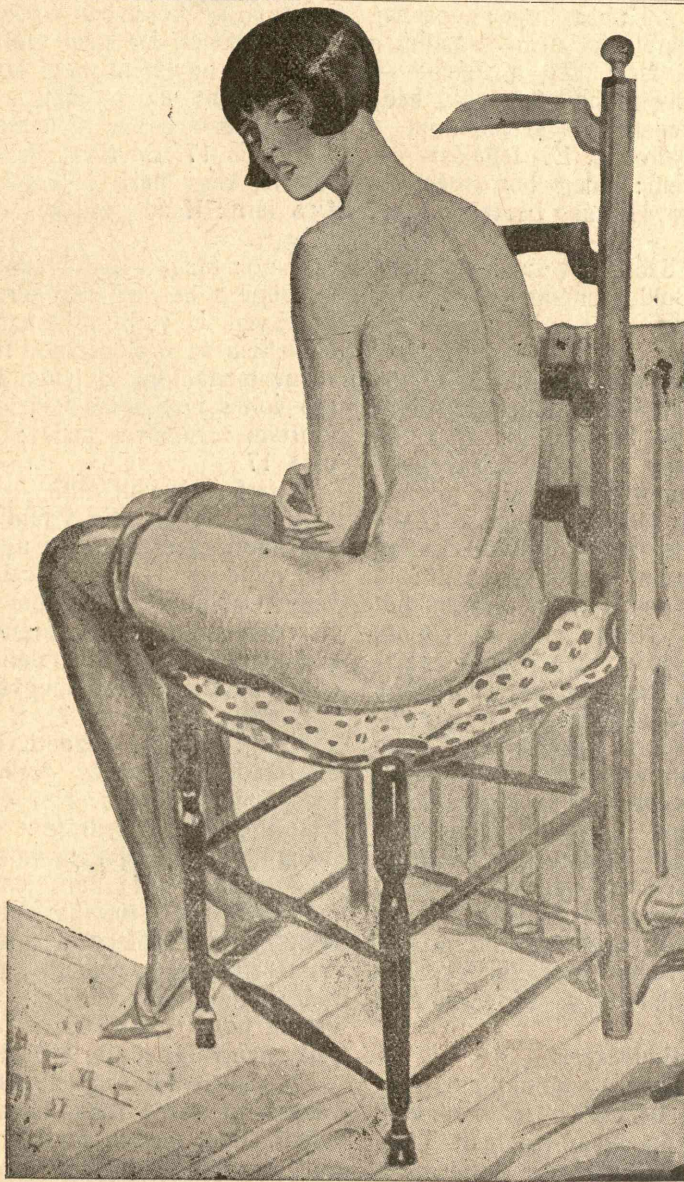
A másik: És?

Az egyik: És... zárta.

A másik: Ó! Ó! Ó!

Az egyik: Látod, milyen álszent vagy? Avagy nem az-e a legszebb köszönet az iránt a vidám szent vagy az ördög iránt, aki velem ezt a csodát csinálta, hogy... elfogadom a tanítását? Hát a kulcs fontos? Vagy az ajtó fontos? Nem, fiam. A lényeg fontos.

(Veszi a finom, drága bundáját és hazamegy).



Modell típus

Egy utca és egy szám

(Történik a Dunaparton, ahol az áprilisi nap süt a vasfotelekre, melyek hosszú sorban állanak egymás mellett. Déli tizenkét óra. Két vasfotelben, egymás mellett ül a férfi meg a nő. A férfi ötven éves. A nő sokkal több: negyvenöt éves.)

A férfi: És aztán?

A nő: Aztán rájöttem, hogy árny-oldalai is vannak, ha az asszony ilyen csökönyösen jó az urához, ha minden kedvtelésének szolgálatába áll, szóval, ha tulozza a harmóniát.

— A férfi: És?

A nő: És tapasztaltam, hogy az uram unja a boldogságát. Unja ezt a folytonos derűt, ezt a zavartalan egyetértést, ezt az állandóan csöndes, megelégedett hangot. Mert így éltünk. Mindennap a kedvenc ételleit találta az asztalon. Ha sétálni volt kedve, mentem vele sétálni. Ha már megvolt a páholyjegyünk és este azzal jött haza, hogy: „édesem, nagyon szeretnék nem elmenni a színházba, mert fáj a fejem” — minden sóhajlás nélkül, vigan, kedvesen vetettem le a selyembluzt és öltöttem slafrokba. És fejfájási estét rendeztem: hideg borogatás, hideg vacsora, kevés beszéd, korai lefekvés.

A férfi: Szóval boldog nyugalom.

A nő: Boldog nyugalom. És rájöttem, hogy az uram kezdi ezt megenni. Ez csak természetes. Szép lassan, unott szárnycsapásokkal jött a csömör. Mindene megvolt. Soha semmi hiány. Semmi ellentét. És éreztem, hogy a boldogsággal együtt kezdi megenni a boldogság okozóját is. Nem törődött velem. Hiába vettem a legszebb ruhákat, vagy mint már nem szokás mondani: a legigézőbb pongyolákat, nem is hederített rá. Néha eszembe jutott, hogy talán jó volna elővenni valami piszkos, kopott barna slafrokkot, ez talán újdonság volna a szememben... Mondom: nem törődött velem. Annyira egyforma voltam mindig a szépségemben és jószágomban, hogy másfelé kerestett izgalmakat. Nem nőkben kereste, ezzel a kijelentéssel tartozom neki. De játszani kezdett a tőzsdén, politikai karriért akart csinálni, egyszerűen: kereste az emóciót. Hiszen még emlékeznek rá sokan, akkoriban képviselőjelölt is volt.

A férfi: Emlékszem.

A nő: Nohát — gondoltam magamban — ha csak izgalom kell, majd adok én neked izgalmat. Tudtam róla, hogy kíváncsi természetű ember. Hát egyszer elővettem a

háztartási könyvem s a kemény kötésének a belső oldalára ráírtam ezt a címet: Serfőző utca 17.

A férfi: Serfőző utca?...

A nő: Ne szégyeljük, emlékszünk még mind a ketten arra az időre, mikor a József körutat még Serfőző-utcának hívták.

A férfi: Igen... igen.

A nő: Ha én asszony létemre bevallom, hogy akkor már éltem, a férfi is bevalhatja.

A férfi (némán lenyeli ezt a szemrehányást.)

A nő: A mit sejtettem, bekövetkezett. Egy napon, mikor unalmában a háztartási könyvben lapozott, meglátta a címet. De nem szólt semmit. Csak azt figyeltem meg, hogy másnap megint előkotorázta a könyvet és megnézte benne a címet: Serfőző-utca 17. Én a másik szobából lestem, hogy nézi.

A férfi: Kezd érdekes lenni a helyzet.

A nő: Magam gondoskodtam róla, hogy a helyzet még érdekesebb is legyen. Ugyanis még aznap este elővettem az óraláncomon függő kis arany medaillont, melyben kis fehér lap volt s erre a kis fehér lapra is fölírtam a rejtélyes címet: Serfőző-utca 17.

A férfi: Mi volt ott?

A nő: Semmi. Ez a cím véletlenül jutott eszembe. Épp úgy írhattam volna azt is, hogy Váczi-utca 32, vagy Ősz-utca 4, tudom is én. Eszembe jutott. És az uram egyszer a medaillonban is megtalálta ezt a címet. Akkor hirtelen megváltozott.

A férfi: Hogy, hogy?

A nő: Furcsán kezdett viselkedni. Minden szavamat fürkésző figyelemmel hallgatta. Ha elmentem hazulról, megkérdezte: „Hová megy?” Ha hazajöttem valahonnan, megkérdezte: „Honnan jössz?” És én úgy tettem, mintha ezt a viselkedését természetesnek találnám s borzasztó boldog voltam, mikor láttam, hogy a lelkiélete újra tele van velem, hogy gondolkodik, gyanakszik, nyugtalankodik, érdeklődik, de — borotválkozik, új nyakkendőket vásárol és korán rohan haza az irodából. Most megint foglalkozott velem, most megint hálás volt minden kedvenc ételért, most megint

tetszett neki minden új ígérő ponyola.

A férfi: Mindez azért, mert egy címet látott. Egy utcanevet és egy házszámot. Ilyenek vagyunk mi, férfiak.

A nő: De ez még semmi. Egy napon valamivel később jött haza, mint szokott. Dudolt, úgy tett, mintha jó kedve lett volna, de csak úgy ordított róla az a tény, az a kétségbevonhatatlan történelmi faktum, hogy aznap délután a Serfőző-utcában volt, a tizenhetedik szám alatt és jól megbámulta azt a sárga házat és annak minden ablakát.

A férfi: Sárga volt a ház?

A nő: Igen. Nem volt érdemes ily gunyosan kérdezni ezt. Nem véletlenül árultam el, hogy ismertem a színét. Mert azontul folyton-folyvást rendetlenül járt haza. Déligyümölcsöt hozott, fejfájással is elvitt a színházba, de most már éreztem rajta, hogy mindennap elmegy a Serfőző-utca. Hihetetlenül gyöngéd lett, leste a gondolatomat s én ezt annyira élveztem, hogy néha meg is szekiroztam szegényt. Most nekem fáj a fejem.

A férfi: Brávó.

A nő: Megérdemlem ezt az eljenzést, mert még most is el vagyok ragadtatva magamtól, ha visszagondolok arra, hogy milyen jól csináltam. Egy egyszerű adresszel az unatkozó, megcsömörlött férjből előzékeny, izgatott udvarlót csináltam. De most jön a java. Majd hogy meg nem jártam.

A férfi: Hogy, hogy?

A nő: Hiába tisztességes asszony az ember, mikor ilyen kísérleteket csinál, valami furcsa, csiklandó érzés kezd motószkálni a fejében: „ejnye, de furcsa volna, ha ez igaz volna...” És elkezdett kinozni a vágy, hogy megnézzem, milyen is lehet az a ház ott a Serfőző-utca tizenhetedik szám alatt, a hová ő eljár lesni. Tudtam, milyen veszedelemmel járna az, ha meglátna abban az utcában, de éppen ez a veszedelem, meg az ártatlanságom érzete buzdított, unszolt arra, hogy mégis elmenjek egyszer legalább megnézni azt a házat.

A férfi: És?

A nő: És el is mentem. Dobogó

szívvel, sűrűn lefátyolozva, mintha valóban lakott volna ott valaki. Kocsin mentem végig a szűk, piszkos kis utcán s mikor a tizenhetes szám előtt dőcögtünk el, majd hogy el nem állott a szívem verése. Ott állott az uram és várt. Innen tudom, hogy a ház sárga volt. Azóta se láttam. De egy pillanatra éreztem

azt a tisztességes asszony szemében rettenetes és mégis nagyszerű érzést, hogy milyen lehet az, mikor egy asszonyt rajtakap az ura.

A férfi: engem csak az érdekel, hogy miért volt az a cím éppen Serfőző-utca... és éppen tizenhét... a legsötétebb Józsefváros...

A nő: Mondtam már: véletlenül

jutott eszembe. Meg aztán Józsefváros volt, a legsötétebb Józsefváros... és ezzel szemben...

A férfi: Nos?

A nő:... te akkor Budán laktál.

(Elhallgatnak. Most félelem van. Ott ülnek negyedkettőig, de már egyik sem szól egy szót se.)



Reggeli toalett

Egy férfi szerelmei

— Regény —

(16)

Most ismét fonták át ezeket a felséges karokat, melyeknek rezgő husa vonaglani látszott a vékony ruhán keresztül. Már egyáltalában nem védelmezte őket. Elolvadva, megmámorosodva gyengéd szavaimtól állott ottan.

De én még nem akartam. Résztelenként akartam élvezni ezt az üdvösséget, egyiket a másik után, mindegyiket fenéig meg akartam izlelni, — csaknem hidegen, megfontolva, szisztematikusan, ha szabad így mondani. Eszméletlenségében úgy maradt, ahogy volt és olyan látványt nyújtott, melyért Zeus is megirigyelhetett volna. Ezek a gömbölyű lábszárak a hosszuszáru selyemharisnyákban, melyek kacéran bujtak elő.

Ittas pillantásaim alatt magához tért és látta a helyzetét.

— Ne így, ne így! — susogta.

— Csak egy pillanatra engedjen... kérem, különben megbolondulok.

Visszaléptem tehát és magára hagytam néhány pillanatra, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Igaz, hogy mindig újra és újra el fogja veszíteni, mert mindig újra és újra a mámorba rohanni, a legnagyobb gyönyör. De a szemeim ezzel nem nagyon voltak megelégedve. Tehetetlenül itták ennek a pompás teremtésnek a szépségét. Vártam, míg felém fordul. Ez már nem a tegnap esti büszke királynő volt, aki gögösen fogadta egy halandó csodálatát, ez egy szerető asszony volt, készen arra, hogy mindent odaadjon a szerelmesének, hogy annak karjaiban újra megtalálja azt az üdvösséget, melyet ő adott.

— Hogy van az, hogy még nem láttalak? Hiszen te éppen úgy a társasághoz tartozol, mint én? — kérdeztem. A pihenésnek ebben a pillanatában nem jutott valami jobb az eszembe. Örömmel ragadta meg a témát, hogy időt nyerjen.

— Eddig Hamburgban laktunk. Az uramnak két nagy gyára van ott, melyet most részvénytársaságá alakítottak Berlin székhellyel. Így rövid idő előtt ide költöztünk.

— Első eset, hogy üzletekből valami jó származik.

Nevetett.

— Maga beszél így, akinek az apja egyike Németország legelső bankárainak?

— Honnan tudja ezt?

— Ki ne ismerné a Grunert nevet? Azt hiszem, hogy a maguk bankjuk egyik legnagyobb részvényesünk is.

— Ugy? A beszéd kezdett hosszúra nyulni előttem. — Ezt nem is tudtam.

— Én az uramtól tudom. Ő legjobban az üzleti dolgairól szeret velem beszélni.

— Na, nekünk azért nem kell ezt tennünk. Gyűlölöm az üzletet és a pénzgyűjtöket.

— De pénzt kiadni, azt nem?

— Nem, mert azért van. Ez az én egyedüli értékem.

— Ezt az álláspontját megismeri az ember, ha körülnéz a lakásán. Amit eddig láttam belőle, az elragadó. Megmutatja nekem? Még sohasem láttam leghény bódét.

A „bódé” egy nagy étkező szobából és hat pompás szobából állott és tényleg fényűzően volt berendezve. Az én apám — ezt el kell ismernem — gavallér volt az ujjá hegyéig és szemrebbenés nélkül kifizette a negyvenezer márkát, amibe a berendezés került. Ezzel szemben azonban valószínű kiállítás darab volt és büszke voltam arra, hogy megmutathatom az én istennőmnek. Karomat a derekára fontam és átvezettem az összes helyiségekben, hol erre, hol amarra a szép darabra figyelmeztelve.

— Maga szereti a szépet, — mondta, miközben keresztül haladt a szobákon.

— Igen, csak a szépséget, — feleltem, de a festett és faragottat nem annyira, mint az élő.

És amennyira csak lehetett, magamhoz szoritottam a gyönyörű nőt, melyet a karjaimban tartottam. Ő nem felelt, de éreztem, hogy megremegett. — A szobámban függő „Alvó Vénusz” előtt megállt és sokáig nézte.

— Igen, ez szép, nagyon is szép, — mondta.

— Te éppen ilyen szép vagy.

Hangom forrón és szárazon csengett. Örült vágy fogott el, en-

nek az élő istennőnek itt mellettem... hogy képmását... összehasonlítsam szépségét a másikkal.

— Tudod, mit szeretnék? — sugtam a fülébe, mert az ilyen kéréseket nem szokták hangosan kimondani, még ha teljesen egyedül is vagyunk a világon. — Márvány volt ez, erős, kemény márvány, mint a szobraimé, de égően forró, tele követelő étellel.

— Milyen szép... vagy... milyen szép, — nyögtem.

— Meg fogsz... őrijteni...

— Tudod, hogy melyik kedvesebb hely még előttem, mint ...

— Még egy kérést...

— Mit... csinálj... velem, amit... te... akarsz...

Isten, micsoda pompa volt ez! Fehér volt a bőr, sima mint a selyem és feszes.

Ha e a hang gyöngéden kér, nem lehet ellentállni. Ez a hang Belzebubból is anglyalt csinált volna. A állatból engem is egy pillanat alatt egy gyöngéd, engedelmes szeretővé változtatott. Felkeltem és megfordultam, hogy ideje legyen felemelkedni.

Hálás pillantással jutalmazta gyöngédségemet. Így megmenekültünk mindketten attól a kinos pillanattól, mely mindig bekövetkezik, ha olyan embereknek, akik először vannak együtt, az első mámor elrepült. Ha már egyszer megszokták egymást, akkor az intimitás helyettesíti a szemérmest, sajnos nagyon gyakran a szerelem rovására.

— Szabad ajánlom neked valamit? — kérdezte, mikor a pamlagon ült.

— Mit?

— Mellettünk van egy kis fürdő- és toiletszoba. Talán veszel egy meleg tuszt. Jót fog tenni neked.

— Te mindenre gondolsz. Nem tudom ugyan, milyennek kell lennie egy szeretőnek, de azt hiszem, te vagy az összes szerető ideálja. Félek, hogy szerelmes leszek beléd.

Szerelmes is lett belém. És én is öbelé.

*

Mikor Mathilderól meséltem, azt mondtam, hogy talán a betegszo-

bák e hősrője volt az egyetlen nő, akit valaha szerettem. Ezt az állításomat most revidiálnom kell: ő volt az első nő, akit szerettem. Gabrielet nem kevésbé szerettem. Én szerettem még, mint érett férfi is. Azért érdekes vagyok én. Emlekezéseimben a világ leghűségesebb férfja vagyok, bármilyen hűtlen voltam is az életben. Ha a világos alakok egyike, akiknek fénye létemet besugározta, egy időre kisajátítja emlékeimet a maga számára, a többieket mind elfelejtem. Mathildenál elfeledkeztem Gabrieleről, Gabrielenél Mathilderől és erről a harmadik aszszonnyról, aki iránt nemcsak a szenvedélyem, hanem a szívem is lángolt. Ezt a harmadikat Ruthnak hívták és akkor lépett az életembe, amikor tizenhét éves voltam. A három nap közül ő ma az egyedüli, amely még mindig ragyog. Mathilde E...ben a konyhácskáját őrzi, mint derék felesége egy nagyrabecsült titkos tanácsosnak. És Gabrielet az vette el tőlem, aki erősebb, mint az élet...

Az Isten szerelmére, csak semmi lehangoltság! Ki nem esni a szerepből! De az nem szégyen, ha bevallom, hogy ezután az asszony után életem legkeservebb és legőszintébb könnyeit sirtam el, hogy még ma is szemembe szöknek a könnyek, ha rá gondolok. A jó Isten megirigyelte, azt hiszem, hogy a földön van; angyalait már öregéknek találta és mikor pótlás után körülnézett, Gabrielere estek a szeméi. Én a férjétől vettem el őt, az Isten tőlem vette el...

De az utolsó csókja én voltam, utolsó vágya én voltam. A boldogságot, melyet rövid életében élvezett, én adtam neki és egyedül már ebből az okból is jobban kellene szeretnem őt, mint Mathildet és Ruthot. És az üdvösség, amelyben részesített! Koldusnak tűnik fel magam előtt, akinek egy szultán kincseit kellene leírnia, megpróbálom most utánaszámolni. Két éve már, hogy birnom szabadott és talán ezért lesz erőm hozzá.

*

Az első este, mikor eljött hozzám, nem sokáig maradt. Férjével együtt vacsorára voltak hivatalosak — nemsokára eljött az idő, mikor férjet, társaságot, színházat,

mindent, mindent otthagytott magam.

Az egyetlen kegy, amelyet akkor még nyújtott nekem, az volt, hogy nézhettem, mikor kiszállt a fürdőkádból. Miért vannak az embernek olyan nyomoruságos látószerszámai; miért nem tudnak például a szemünk megszázszorosodni, mikor ennyi szépséget akarunk felvenni magunkba? Ahogy itt megmutatta magát nekem, semmi másba öltözve, mint a szemérmébe, olyan szép volt, hogy még most is megzavarja az agyamat, ha visszagondolok rá. Mikor Mathildet és Ruthot valamikor így láttam, életük teljes virágjában voltak, büszkén nyíló rózsák, buják, tulérettek... Gabriele huszonegy éves volt, egy alig kinylt bimbó. Neki nem voltak gyermekei, mint a másik kettőnek. És ha bármilyen keveset is, valami szépséget elvesz a gyermek az anyja szépségéből. Egy test, mely egyszer a világ legnagyobb szentségét, a csirázó életet magában hordozta, egy istentől megáldott szekrény, de sohasem lesz ismét olyan üde, mint volt. Hogy az anya fiatalságának egy részét adja gyermekének, az teszi őt olyan szentté.

Természetes, hogy mikor Gabriele megmutatta előttem szépségét, nem kovályogtak ilyen magasztos gondolatok az agyamban. Vajjon gondoltam-e egyáltalán valamire akkor — nem tudom. Csak azt az egyet éreztem világosan, hogy az élet, melyet annyira szerettem, jót akart nekem, mikor ezzel a nővel megáldott. Megvakítva, elkábitva, értelmetlenül hulltam térdre a fürdőszoba márványán. Valamit dadogtam, amit magam sem értettem.

— Ne bámulj úgy rám! — kérte, kipirulva pillantásaim égő csodálkozása alatt. — Hiszen ugy szégyelem magam...

— Olyan szép vagy... olyan szép — azt hiszem, ezt ismételttem folytonosan.

— Fázom, — panaszkodott. És tényleg láttam, hogy borzongás járta át az isteni testet.

Akkor felugrottam és gondosan beburkoltam a legpuhább fürdőköpenybe, melyet találtam. Ujongva kaptam fel aztán és vittem vissza a szobába. Hogy megmutassam neki az erőmet, egyik karomon vittem, mint egy kis bábát. Azt hiszem, még sohasem

voltam ilyen büszke az izmaimra, mint ebben a pillanatban.

— Te olyan férfi vagy, amilyent mint leány mindig kívántam, — mondta, miközben a hajamat simogatta. — Erős mint egy medve és gyöngéd mint... mint...

Nem talált hasonlatot és vidáman felkacagott.

— Most már nem tudom, hogy milyent kívántam magamnak. Mindenesetre olyan gyöngédet, amilyen te vagy.

— Szeretnélek a tenyereimen hordozni. Minden erőmmel megvédeni téged a veszedelmektől, melyek fenyegetnek. Hiszen csak egy koldus vagyok előtled, a rab-szolgád, a kutyád...

— Már anélkül is elég büszke vagyok. Hát teljesen el akarod csavarni a fejemet?

— Nem is tudom neked megmondani, milyen szép vagy! Hidd el nekem, nem tudom.

— Nincs is rá szükség. Nézd, be kell vallanom neked valamit. Én tudom, hogy szép vagyok; nem csinállok belőle titkot, örülök a szépségemnek.

(Folyt. köv.)



Előfizetés

Magyarországon $\frac{1}{4}$ évre 13 szám
sima csomagolásban P. 10.—
 $\frac{1}{4}$ évre teljesen zárt, levél csomagolásban P. 20.—

Érdeklődésre lev. lapon azonnal válaszolunk!



Tetszik önnek e lap?

Ugy vegye meg annak minden számát!

Mivel lapunk tartalma nemcsak szórakoztató, hanem oktató is..



Csak egy éjszaka volt...

Francia eredetiből fordította Zs. M.

Íróasztalomnál ülök, gondolkozom és ábrándosan a napot nézem. A nyitott ablakon földszag hatol a szobába. Valahol zongorázik valaki... gyerekek hancuroznak az utcán... és emlékeim visszakalandoznak a múltba... tiz évvel ezelőtt. Mi az a tiz év? A világnak egy szemrebbenés, az egyénnek gyakran az egész élete. És az emlékezés hirtelen összesűrűsödik és alakot ölt. „Te vagy az megint kicsi Lo,” gondolom éppen, és az aranyos teremtes mélyen szürke szemeivel már rám mosolyog és szólásra nyitja érzéki szájacskáját. „Gondolsz e még néha rám?” sugják mosolyogva az ajkak. „Hogyan felejtettelek volna el, téged, aki a boldogságot hoztad nekem és az örökös nyugtalanyságot hagytad magad után! Emlékszel még?... No, jer hozzám, beszéljessünk egy kicsit. Emlékszel még, hogy hol ismerkedtünk össze? Hol is? Igen, az express vonaton Páris felé. A sarokban ültél és aranyszőke, kissé kócos fejed fölött, a hálóban feküdt a podgyászkod. Veled szemben ültem én, alig kinőve még az iskola padjaiból, félénk és gyerek. Azon gondolkoztam, hogyan kezdjek bele a társalgásba és végül is a podgyászkodat segitettem le. Azután csevegtünk. Jókedvű és vidám voltál, mégis egészen más mint a többi. Emlékszel, hogyan berzenkedtél, amikor cigarettával kínálalak... Elmondottad, hogy azután hajóra szállsz, anyádhoz utazol. Első utad volt... a szabadság, az önállóság első utja volt ez...”

„Megérkeztünk Párisba. Csodaszép, verőfényes tavasz volt. Mindkettőnknek meg kellett itt szállnunk egy napra. Ekkor barátságot kötöttünk és együtt elmentünk egy szállodába. A portás azt mondta hogy „a nagyságos asszonyéknak majd a legszebb szobánkat nyitjuk.” Te elpirultál, először mondták neked: nagyságos asszony. És a portás már beírta... és neje első emelet 15. Belezavarodtunk a váratlan fordulatba, hiszen külön szobában akartunk meg szállni. És a szolga már felvezetett a lepcsőn és kinyitotta az első emelet tizenötöt. Két ágy egymás mellett... Te először azokat láttad meg... ne tagadd... láttam a pirba ömlő arcodon. Bennem láttukra végigbizsergett valami, egy öntudatlan gondolat perzselte a véretem. A véletlen jóvoltából házastársak lettünk. Mindketten fiatalok, először az élet szabad szárnyán... hidd el kis Lo, nem számításból, — szégyeltem felvilágosítani a portást...”

„Azután elment a szolga. Bajusza alatt mosolygott. Fiatalságunknak örült-e, vagy szemtelenségből nevetett e, mit gondolsz kicsi Lo?...”

„Egyedül maradtunk. És erőltetve felnevettem, te pedig szárnyaszeget madárka módjára félénken tiltakoztál: Ez bolondság, nem maradhatunk együtt... „Miért?” kérdeztem próbálkozva, „ha a sors így akarta.” Gyáván mondtam ki a nagy érvet. Sirni kezdte és én megnyugtattalak, hogy gavallér leszek... nem kell semmitől sem tartanod... És te elhitted... de hidd el, akkor még komolyan gondoltam!

„Lementünk vacsorázni. Sugva figyelmeztettelek, hogy az emberek előtt tovább kell játszanod a szerepet. Egymás egészségére üritettük poharunkat. A zene édesen, fülbemészóan játszott, körülöttünk

vidám, zajos emberek. A bor feloldotta nyelvünket, vérünk gyorsabban keringett és beleolvadtunk a zsivajba, a jókedvbe...”

Azután felkeltünk és felmentünk a szobánkba. Azt akartad, hogy ne gyújtsak lámpát és ruhástul akartál ágyadba feküdni. Mint valami kis gyerekek, úgy kellett argumentálnom. Végül beláttad, hogy bolondság volna — győzött a kalandvágy — éppenugy, amint az elébb a büszkeség kényszerített hallgatásra, amikor a portás „nagyságos asszonynak” nézett.”

„Hevesen rángattad a cipőzsinort, szóltanul hajítottad le magadról a ruhákat. Én ezalatt háttal ültem neked és meg sem mertem moccani. Hirtelen nagyot dobbantott a lábad — a heves sielségben összebogozódott az egyik szalag és nem tudtam levetni a kombinét. Felajánlottam segítségemet. Előbb idegesen visszautasítottad, de hosszas kinlódás után kénytelenkedéssel hívtál. Kétségbeesetten kértem segítségemet...”

„Csodálatos, felejthetetlen éjszaka volt. Forró csókjaim tüzeben felmelegedtetél és előkelő karjaimba simultál. Ismeretségből és barátságból, vágyakozás és szerelem lett. Félelmed és vonakodásod boldogsággá változott, sohajaid édes mámorba fultak, véred tombolt, mint a ketrecbe zárt fenevadé. Csókolunk, öleltünk, szerettünk... Csak mikor a hajnali szürkület az új napot jelezte, aludtam el. Miután örök hűséget és tántoríthatatlan szerelmet fogadtam neked... emlékszel még eskümrre, Lo?”

„Órák mulva ébredtem; fejem zúgott. Hol vagyok? Ugy! Feleszméltem és feléd tekintettem. Hozzád, az ágyadra... De nem voltál ott, — eltűntél. Isten hozzád nélkül, kora reggel... A portásnak valami értelmellenséged hazudtál! — — — Miért hagytál el akkor, drága kicsi Lo... Miért? Csak egy éjszakát adtál! ? Lehoztad egy éjszakára a menyországot, hogy azután a földre taszítsál... nem volt szép tőled kis Lo, — de most újból itt vagy és ugye, nem fogsz soha többé elhagyni?!...”

A telefon vadul csilingelt. Összerezzenem, — aludtam, álmodtam...

„Kicsi, aranyszőke Lo, hát örökre elvesztél számomra... Sok asszonyt szerettem azóta, de egyikük szerelme sem volt olyan édes, mámorító, mint a tied. Mint a te csókod, a te öleléseid! — — — Boldog lettél? — — — Hol vagy kicsi Lo?...”

Nagyszerű gondolatok

A vőlegény néha úgy viselkedik, mintha minden szabad volna neki, a férj úgy, mintha minden meg volna tiltva neki.

A félvilági hölgyek mindig nagyon közel vannak a félhomályhoz.

— Mindent, mindent, csak azt az egyet nem!... Ez a flirt...

F e k e t e p ó s t a

Két varázserejű szó — Hollywoodi szerelmek és bűnök — A rendőrség passzív szerepe —
A szerelem vámszedői — Mit jelent ez a két szó: Black Mail?

Hollywoodnak, Amerika filmvárosának van néhány olyan bűnügye, amelyekre sohasem fog világosság derülni. Néhány rejtélyes gyilkosság és mindegyik mögött valami vad, kegyetlen, lázas szerelem. Mindössze ennyit tud a rendőrség, de az, hogy a gyilkosok, akik még ma is szabadon járnak, hogy követték el a gyilkosságot, mi előzte meg a drámát, örökké rejtély marad. Az áldozat majdnem mindig előkelő filmrendező vagy sztár... A Black Mail áldozatai. A Black Mail szószertint fekete postát jelent. Két egyszerű, semmitmondó szó, de ennek a két szónak mégis varázshatalma van Hollywoodban...

Nincs az az edzett idegzetű férfi — legyen híres filmszínész vagy kaliforniai milliomos, — aki ennek a két szónak a hallatára le ne mondana a legédesebb nő legédesebb csókjáról is... Ha elhangzik ez a két szó, akkor még a legünnepelebb filmszínész is úgy látja magát, mint akit letaszítottak a trónusról. Látja magát: a mellőzött, eltanácsolt, bukott színészt, aki sehol sem kap szerepet és aki más pályára mehet, ha kedve van hozzá és ha nem akar koplálni... Fekete pósta...!

Mit jelent ez a két szó?

*

Hollywood valamikor az orgiák városa volt. Leirhatatlan, pokoli orgiákon vettek részt azoka sztárok, akik napközben a stúdiókban dolgoztak, rengeteget kerestek és akik Kalifornia éjszakájában elszórták a pénzt, hogy mámort, bódulatot, örömet kapjanak érte... Ezek az orgiák többször halállal végződnek... Később Hollywood is lehiggadt, nem azért, mintha a színészek és színésznők megcsömörlöttek volna a féktelen mulatozástól, hanem azért, mert egy napon arra ébredtek, hogy ezeknek a dorbézolásoknak végzetes következményei lehetnek. Még pedig elsősorban az, hogy az orgiákról tudomást szerez az amerikai mozipublikum, amely nagyon szeszélyes és amely még leghíresebb kedvencének fejére is halált kiált, ha valami „csunya ügye” kerül napvilágra. Ez pedig azt jelenti, hogy filmjeit bojkottál-

ják, nem kap több szerepet és kénytelen visszavonulni. Ez az állapot szülte a legcsunyább amerikai bűnt: a fekete postát, a szerelmes férfiak megzsarolását...

*

Hollywoodba állandóan özönlenek azok a fiatal nők, akik minden előképzettség, tudás és pénz nélkül indulnak el hazulról, hogy a filmnél pozíciót verkedjenek ki maguknak. Ez ritkán sikerül és a nők legnagyobb része nagy nyomorba jut. Sok ilyen nő aztán egy napon elegáns ruhában jelenik meg a tengerparti strandokon, a Beach Clubokban és a filmváros kaszinóiban. Értékes ékszerek csillognak rajtuk, illat száll körülöttük és a férfiak megkérdezik egymástól: ki ez a csinos kis nő?

Nem tudják, de hamar tudomásukra adják, hogy filmszínésznő. A csinos kis nő, aki úgy öltözködik, mint a legnagyobb sztár, filmszínésznőnek adja ki magát, holott sohasem játszott filmszerepet és akad olyan is közöttük, aki még nem is látott belülről filmstúdiót. A nő azonban szép, fiatal — néha tizenhat esztendő — és szédítő... A férfiak körülrajongják... Aztán akad egy ismert színész vagy rendező is, vagy talán valami milliomos... A gyanúllan férfi udvarolni kezd és egyszerre megdöbbenve hallja:

— Gazember, elcsábított! Tegye jóvá bűnét!...

A férfi nem tud szóhoz jutni, hiszen ő nem is csábította el a nőt, sőt ellenkezően — most kezd csak feleszmélni — mintha a kis nő szerette volna elcsábítani őt... De hiába dadog, tiltakozik, a nő zokog, tanukra hivatkozik és végül kiderül, hogy minden jóvátehető néhány ezer dollárral... És a férfi fizet!... Eszébe sem jut nem fizetni, mert most már tudja, hogy a fekete pósta áldozata lett. Jól tudja, hogy a nő a tanuk — selegét tudja produkálni, akik mind hajlandók megesküdni arra, hogy a férfi megtévesztette az „ártatlan kislányt”, visszaélt tapasztalatlanságával és elcsábította... És már látja magát a vádlottak padján... Ebben az esetben nem az játszik szerepet, hogy a bíróság elítéli-e

vagy sem, hanem az, hogy a meghurcolás árt jóhírének, karrierjének, amit még a pusztán vád is derékon ketté törhet...

Fizet és arra gondol, hogy ez a pénzt tandíjra fizette. Megtanulta, hogy mi az a fekete pósta. A jövőben pedig óvakodni fog minden nőtől...

*

Ez a fekete pósta, a hírhedt Black Mail, amely már annyi hollywoodi hírességet tett tönkre. Itt most nem akarunk neveket említeni, de köztudomásu, hogy közel egy tucat valamikor világ-hírű filmszillagot ilyen zsaroló banda tett tönkre. Van ezek között olyan is, aki tizenkét éve harcol azért, hogy bebizonyítsa: ártatlan vagyok. A bíróság annakidején fel is mentette, de a közvélemény életfogytiglani tétlenségre ítélte. És nem kap amnesztiát. Hasonló körülmények miatt hagyta ott Hollywoodot egy ismert magyar filmszínész is, aki nem ismerve a hollywoodi viszonyokat, egy ilyen zsaroló társaság kezébe került. Nem fizetett, de kénytelen volt elhagyni a filmvárost...

A rendőrség tehetetlen a fekete póstával szemben, mert az áldozatok a legritkábban tesznek feljelentést. Inkább nem fizetnek. És csak akkor indul meg a hatalmas nyomozó apparátus, ha egy ilyen zsarolást véres bűn követ, ha az áldozat revolvergolyót kap a fejébe vagy a szívébe, vagy ha holtan huzzák ki a tengerből...

Ilyenkor aztán megdöbbenő bűnökről rántja le a leplet a rendőrség... Felgördül a függöny és a csodálkozó emberek szeme előtt lepereg egy izgalmas dráma néhány tucat jelenete: a fekete pósta bűne és az emberek nem akarnak hinni a szemüknek és fülüknek: valóság ez vagy detektívregegy?

Valóság!

Együtt laknak

— Hol lakik? — kérdi a rendőrtiszt az előállított csavargót.
— Nincs lakásom kérem!
— Hát a maga lakása hol van?
— kérdi a másik csavargót.
— Én kérem egy emelettel feljebb lakom!

Zöld Rózsa, meg a három szatir

— Irtta: Brandstädter Károly —

Kezdtém félni az éjszakától. Az ágyam, mintha tüzes bölcső lett volna, a fehér gyolcs, mintha lángból szöve a sötétség ríkló-vörös függöny, mely fellebben — félttem tőle.

Szórakozást kerestem, táncter-mekben, bárokban, kávéházakban töltöttem az időmet. Mind tele volt nőkkel. Felém csapott a pillantásuk, a forró lélegzetük. Félig nyílt nedves piros ajakkal néztek rám. Meztelen vállakat, telt kebleket láttam, szinte szétfeszítették a vékony selymet, amiből kikandikáltak. Szemérmellen nóták tódultak a fülembe, karcsu, formás lábszárak lebegtek el előttem s fehér csipkék közül kiragyogott az élő hus, amint egymásra vetett lábakkal ültek a nők. A vér a fejembe szállt, a szemeim szikrát szórtak. Forró légáramlat csapódott felém, végigömlött bennem, behatolt minden pórusomba és át meg át íratott a kék mohó vágyával. Behunytam a szemeimet s mikor újra kinyitottam őket, azt hittem, úgy láttam, ruhátlan valamennyi és valamennyi értem tárja a karjait.

Egy bár előtt álltam. Az alig kezdődő alkonyatban már felgyújtott elektromos lámpák sápadt fénye ívet alkotott egy magas körforgó ajtó fölött, amelyen a következő szavak voltak olvashatóak: „The Lotos-bar.” Alatta óriási vízi rózsza égett, amely szintén villamos lámpákból állt, ezek sárga és kék üvegből voltak.

Bementem. A hatalmas teremben táncoltak, a hangulatos világítás üvegterőről szűrődött le, amelyen mindenfelé villamos lámpácskák égtek, akárcsak a homlokzaton. Ezek is kék és sárga vízi rózsák voltak, szirmukat egy-egy színes lámpa alkotta. A terem páholyokkal volt körülvéve. A páholyokban voltak az asztalok, valamennyien rózsaszín ernyővel borított lámpától megvilágítva s a lámpákról hamis fény szűrődött le, mint amilyen hamis az a feledés volt amelyet a mesebeli ló-tuszvirág modern tisztelői jöttek ide keresni. Két zenekar volt elhelyezve az egyik sarokban, egy cigány banda szmokingban és egy jaz-band, amelynek közepé-

ről egy néger széles pofája villongott elő. Banjon, balalajkán és más meghatározhatatlan hangszereken játszó zenészek vették körül ezt a színes embert, aki vezetni látszott a vadságba visszacsúlyodt civilizált emberek orgiáját, valami lármás és mégis mélabus dallamot zengetve a hawai gitár hurjain. A levegő sulyos volt, tele cigarettá füsttel és illatszerek gőzével. Ez az érzéki légkör körülbelül száz kísértetszerű lényt burkolt be, akik egymáshoz simulva tangót táncoltak.

Néztem a nőket, a vékony, kék füstfelhőkön át, melyek veszélyes karikákban szállongtak erős, ópiumos cigarettámból. Belebámultam a melléte eltáncoló nők arcába s azok kacéran, bátorítón mosolyogtak rám. Nem ismerem magamra. Mintha tüzekeken mennék keresztül. A földre tudnám dobni magam és sirni és aztán megint repülni s ujjongani.

Tépném a ruhát a testemről, majd meg bundába burkolnám magam. Égek és fádom...

— Ki az a nő? — kérdeztem a főpincértől. Fölhuzta a szemöldökét és arra nézett.

— Zöld Rózsának hívják. Tánccosnő. A „Lotos bár” főattrakciója. Több férfit vonz ide, mint harminc más macska.

Csakugyan jól táncolt a nőcske! Igazi argentiniai térde volt.

A néger rekedt hangon egy angol sláger éneklésébe fogott, közben büntársai még gonoszabb dühhel fogtak neki zenélni, még gyölrőbb, még idegizgatóbb csatogást tépve ki a hangszereikből. A párok újra mozgolódni kezdtek, apró rángatódzással ringatva vállukat s megpróbálva tetőtől-talpig egész testükkal rezegni, mint a megriadt automaták. A reszketés tánca volt ez, amely a dél-amerikai csárdák kegyetlen érzékiségében született meg egy este és lassan lopódzott fel az északi bárókba, ahonnan azonban kikergették, mint kellemetlen idegent. A bomladozó Európa befogadta. Ezek a férfiak és nők valami közös megegyezéssel komolyan, szinte vallásos áhitattal reszkettek, az ütemre figyelve, amelyet egy láncából szabadult rab-

szolga hangján ez az ormóttan néger diktált nekik. Groteszkségében volt valami a haláltáncok vadságából. Azután abbamaradt ez a barbár láрма. A párok szerzetesóródtak, új párok álltak fel és a cigányok más táncba kezdtek.

Ez volt az a pillanat, amelyben odaléptem Zöld Rózsához és táncolni kezdtem vele. A hegedűk tangó-valcert játszottak, amelynek zenéje éppen olyan megrészesítő és simogató volt, amilyen durva és félelmetes az előbbi. Szív a szíven táncoltuk ezt a valcert, a csipők lágy, ringásával, szorosan összesimuló testtel, valami élvezteg bágyadsággal, amelyben félig megelégedtünk magunkról. Volt ebben a zenében, amely talán Spanyolországból jött, valami szomorú és vad fájdalom, amely elringatta és egyben szinte az önkívületig fokozta azt a sikoltásig feszült mámor, amelyet éreztünk. A tangókeringő, hol elhalkult, hol újra nekihangosodott.

Zöld Rózsa félig lehunyt szemei mögül érzéki ragyogás sugárzott felém. A mámor egyre szűkebbre huzta körém a hálót.

— Kisérj majd haza, — sutogta Zöld Rózsa. Odasimult hozzám olyan forrón, hogy úgy éreztem a testét, mintha nem lett volna rajta ruha. Lehajoltam az arcához, közel.

— Te, — lihegte — jó leszek hozzád, mint még soha senkihez... tetszel nekem...

Lehellete végigsimogatta az arcomat. Hallgattam. Valami undor fojtogatta egy pillanatra a torkomat. Miért nem löktem el magamtól, miért?...

A nő szemei buján ragyogtak:

— Te... oly szép vagy, oly fiatal s én nem vagyok olyan, mint a többiek.

Izgatta a fiatal vérem. Szerelembe fáradt teste mámorba gyulladt, vágyott utánam. Miközben még szorosabban átkaroltam, rekedten sutogta:

Te vagy a legszebb. A zene abbahagyta. Bementünk a páholyomba. Nem volt akaratom többé. A halánték, ami csak úgy dörmögött, nem éreztem mást, csak a meleg levegőt, nem gondoltam másra, csak erre! A testemből

izzó vasak pattantak ki, a gon-
golkozásom megszűnt. Egy ör-
jögő mechanizmus tombolt ben-
nem. A nő meg körülbugott és a
nyakam köré fonta a karjait és
csókolgatta hosszan és mohón az
ajkaimat...

A vérem vadul, izgatottan zu-
gott, midőn átkaroltam.

Megindullunk az utolsó stáció
felé. Künn a teremben vadul
hörgött a szakszofon, bugott a
dzsesz harmonika.

E pillanatban gunyos vihogást
hallottam, három féle hangon

Rábámultam a páholy kerek tük-
rére, mely felcsapódott, mint egy
ablak. A nyílás mögött három
vigyorgó férfi fej kukucskált be
egymáshoz simulva, három vi-
gyorgó szatír-arc. A szomszéd pá-
holyból jó ideje látható élvezettel
nézték végig a mi mámorunkat.
Az egyik nem bírta elfojtani a
viháncolását és így fedeztem fel
a csodálatos triót...

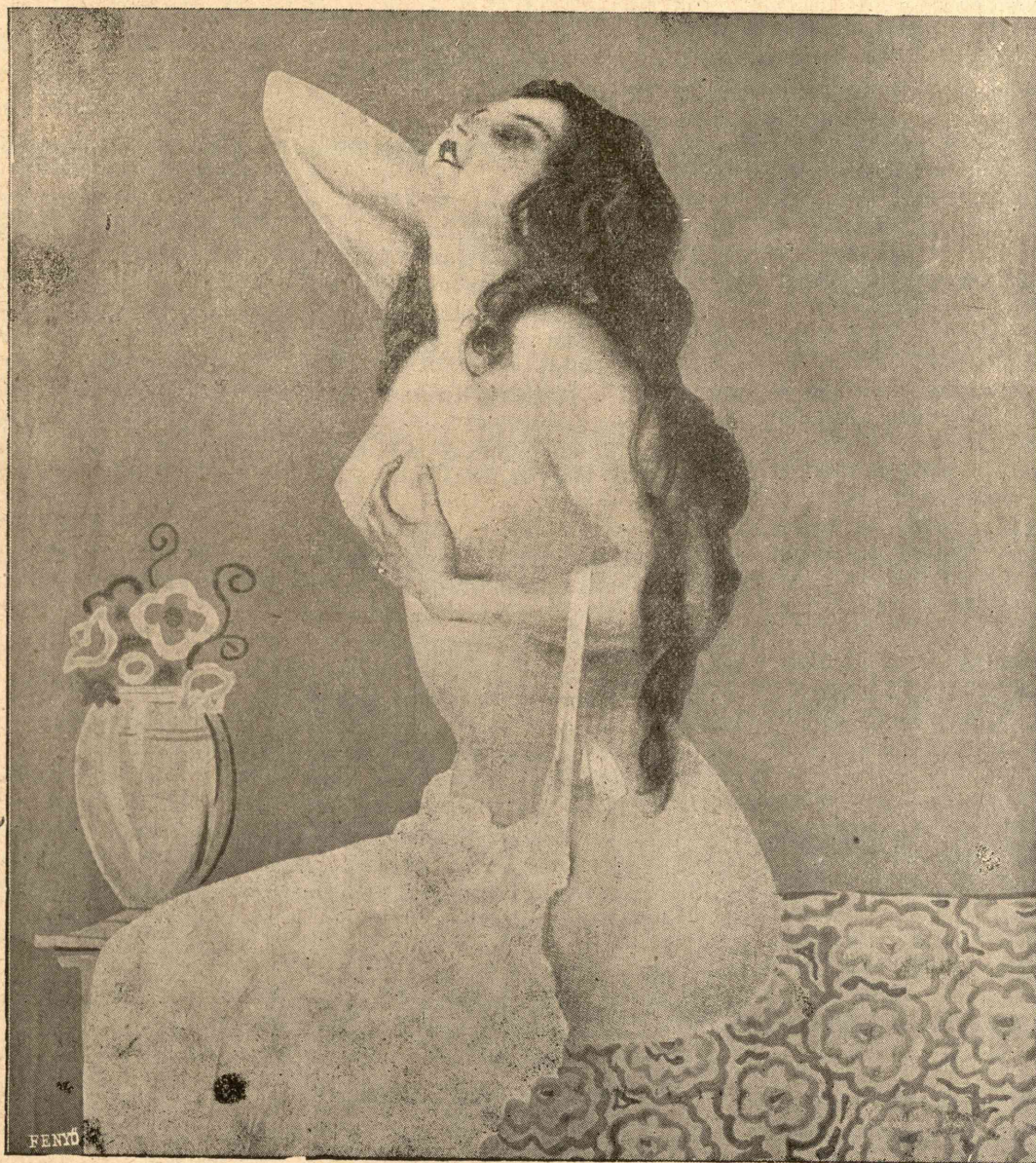
Azonnal megérletem az össze-
függést. A páholy tükre be volt
rendezve erre a célra. Zöld Ró-
zsa volt a megfizetett felhajtójuk.

Ez a három vén gavallér már
csak a mások gyönyörében lelt
örömet.

Hamar kisieltem a páholyból. A
három bakkecske mekegése kel-
lemetlenül hasogatta hallószervei-
met...

Rettenetes undor fogott el. Ugy
éreztem, hogy be vagyok mocs-
kolva és nem tudtam szabadulni
a mocsoknak, ettől az érzéstől.

Ezen az éjszakán nem tudtam
elaludni. Nyitott szemekkel ál-
modtam. Az ablakon betekintett a
kerek hold szatír vigyorgással.



Francia rajz

Amit nem szabad Jupiternek...

Mult számunkban közöltük Blanche Ebbutt angol író nő házassági kis kátéjából azokat a tilospontokat, melyek a férjre vonatkoznak, alant közöljük, hogy mit nem szabad a nőknek:

Amit a nőnek nem szabad:

1. Ne hidd, hogy bármi helyettesíteni tudja a szerelmet a férj és a feleség között.

2. Ne lepődj meg, ha nem talál sz szerelmet, mert a pénzéért és a pozíciójáért mentél hozzá.

3. Ne hidd, hogy mindig zavartalan lesz az életed, ha szerelemből mentél férjhez.

4. Ne vesztisd el a bátorságod, ha bajok vannak a férjeddél.

5. Ne hidd, hogy érvekkel vissza tudod nyerni a szerelmét, ha egy szer elmegy tőled. Légy csinos és kedves.

6. Ne helyezd előnybe a külsőségeket a józan ésszel szemben.

7. Ne ess kétségbe, ha a férjed nem Adonis.

8. Ne ess kétségbe, ha kisebb hibákat találsz a férjeddél. Minden férfinak vannak hibái.

9. Ne viselkedj tetetett módon, hanem légy természetes hozzá.

10. Ne dicsekedj férjed pénzével és szellemi képességeivel barátnőid előtt.

11. Ne meséld el barátnőidnek férjed összes hibáit.

12. Ne légy hozzá túl engedelmes, mert még fejébe száll a dicsőség.

13. Ne hidd, hogy mások férfiasabbak, ha néha engedékenynek mutatkozik.

14. Ne nézd le a férjedet azért, mert nem boxbajnok. A férfiaság nemcsak a fizikai erőt jelenti.

15. Ne fogadd el mindig az ő ítéletét, hanem gondold a te véleményedre is. Ne adj a férjeddnek tanácsot olyanban, amihez nem értesz.

16. Ne igyekezz a férjedet olyanra tenni, mint amilyen a barátnőd férje.

17. Ne engedd, hogy azt higgye, te csak gyenge nő vagy és nem értesz semmihez.

18. Ne ragaszkodj olyasmihez, ami nem érdekel.

19. Ne hidd azt, hogy egy hónap múlva tökéletesen kiismered a férjedet.

20. Ne engedd, hogy úgy bánjon

veled, mint egy gyerekkel, mert nem fog komolyan venni.

21. Dicsérd néha a férjedet, hiszen tudod, hogy milyen hiuk a férfiak.

22. Igyekezz mindig a kedvébe járni.

23. Üdvözzöld a férjedet, mielőtt elmegy hazuról.

24. Ne várd, hogy férjed boldoggá tesz téged anélkül, hogy te is valamit hozzátegyél ehhez a boldogsághoz.

25. Ne engedd, hogy mindig csak ő adjon neked valamit anélkül, hogy te is viszonznád az adományt.

26. Ne kormányozd tulságosan, mert még méltatlankodni fog.

27. Ne légy sértődös férjed barátaival szemben.

28. Ne légy büszke kibékülni a férjeddél, ha összezőrdültetek.

29. Ne vess a szemére semmit, ha véletlenül haragban vagytok.

30. Ne légy kedvesebb idegennel, mint a férjeddél.

31. Ne szűnj meg a szerelmese lenni még a házasság harmadik évében sem.

32. Ne kritizáld mindig a férjedet, hisz tudod, hogy a férfiak mind érzékenyek.

33. Ne vedd el mindig a kis luxusait, a cigarettáit, vagy azt a könyvet, amit éppen olvas.

34. Ne tiltsd meg a dohányzást a szobádban, mert akkor nem fog bemeni.

35. Ne olvasd el az egész levelezését.

36. Ne add oda neki régi szerelmesleveleidet, hogy olvassa el.

37. Ne kapj lázas rohamot, ha véletlenül öt perccel később jön haza.

38. Ne tartsd méltóságodon alulinak, hogy néha kikészítsd a papucsát.

39. Ne fogadd el, hogy tulórázson azért, mert új ruha kell neked.

40. Ne költö el minden fillért, amit a háztartásra kapsz.

41. Ne legyenek titkaid pénzügyi dolgokban.

42. Ne adj ki nagyobb pénzüsszeget anélkül, hogy a férjeddél meg nem beszélte volna, hogy mire költöd.

43. Ne hidd, hogy szörnyű a férjed viselkedése, ha egy kicsit ideges.

44. Ne fogadd az ajtóbán a fér-

jedet azzal, hogy mit csinált megint a cseléd.

45. Ne beszéld tele a fejét butaságokkal, ha látod, hogy fáradt.

46. Ne áíts, mikor utolsó cigarettáját szívja.

47. Ne mondj kellemetlen dolgokat az étkezésnél, csak akkor, mikor már az utolsó fogást is megette.

48. Ne adj neki keménytojást, ha lágyan szeret.

50. Ne flörtölj hiába, csak azért, hogy féltékeny legyen, mert könnyen féltékeny lesz és vége a nyugalmadnak.

Büszke rá

Férfi: Hogyan, ön tizenhét éves és már férjnél van?

Hölgy: Tizenhét éves vagyok és már nem vagyok férjnél!

Fő a becsület!

— Nagyságos ur, ezt a tizschilingest itt találtam az asztal alatt. Tessék...

— Maga igazán becsületes lány, Marie, azért tettem oda, hogy ki próbáljam magát!

— Mingyárt sejtettem!

Az anyanyelv

— Miért nevezzük a mi nyelvünket anyanyelvnek?

— Azért, mert apuka sohasem jut szóhoz!

Gyerekek

— Hansi, Tommy, miért vagytok olyan csendben?

— Azért, mert apuka alszik!

— Hát ez nagyon szép töletek gyerekek. Igazán aranyosak vagytok!

— Tudod, anyu, arra várunk, hogy a cigarettája körömgig égjén...

Csak az igazat!

— Őszintén mondd meg az igazat, Hansie. Ki csinálta meg a feladatodat?

— Az apukám. De én segitettem neki! (Musketen)

Rég volt...

— Mikor még jegyesek voltunk, olyan kedves voltál hozzám. Képes voltál órák hosszat mellettem ülni... és fogtad a kezemet! Most már sohasem teszed!

— Ja édes fiam, akkor még volt zongoránk! (Le Sourire)

Ez a hely a Mia Krém számára van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell már reklám.



Tuvicsák kalapszalon,
Timișoara, II. Háromkirály u. 1. (Duschnitz mellett)
Tavaszi kalapujdonságok, mélyen leszállított árban
Legújabb **selyem** modellek. Alakítások és
javítások soron kívül, meglepő olcsó árak mellett!
Érdeklődők tekintsék meg az üzletet vételkény-
szer nélkül.

„DACIA” kávéház és étterem

Timișoara, Gyárváros

**Esténként zene, szolid, polgári
árak!**

**A Bánátnak legnagyobb, legversenyképesebb fa-, rózsza és szőlő-
oltványiskolája**

az országszerte közismert és 1895-ben alapított

„MILL”

Tomnatic (Nagyősz) Temes megye. Tulajdonos: **Buding Károly**

Oltott gyümölcsfákban a legnemesebb

Diszbokrokban a legszebb

Sor és parkfákban a legmegfelelőbb

Tülevelűekben a legdiszesebb

Rózsák bármelyikében a legolcsóbb

Szőlőoltványokban a legmegbízhatóbb

borszőlő, csemege és lugasszőlő

Mélyen leszállított árak, áriegyzék kívánatra ingyen!

Brummerton-Boy

Telefon 17—24

Timișoara I. Str. Mercy 1.

Elintéz mindent gyorsan és pontosan
Utlevél és Vizum iroda

Állandó kurirszolgálat

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krém

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyóg-
szertárban Belváros

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász

Timișoara, Belváros, Rezső-ucca

Elsőrangú viz és vasondolás

Férfi és női manikűr

Károlyi József

uri fodrász, manikűr

Timișoara, Belváros, Mercy
ucca 6.

Hajvágás hölgyek számára is.

Dolly

krém
puder
szepiőviz

Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerháza

Timișoara, III. Dózsa és

Pósta ucca sarkán

Röpirat a szerelemről

Élénk érdeklődés kíséri lapunk utóbbi számaiban közételt hirdetést, mely szerint a fenti cím alatt egy mindvégig nagyon érdekes és már témájánál fogva is tág teret felölelő röpirat jelenik meg, melynek minden egyes sora, betűje a szerelemről és csakis a szerelemről szól, arról a csodás, fenséges érze-
lemről, ami a nagy Mindenséget igazgatja és kormányozza. Tartalmából a következő főbb cikkeket emeljük ki:

A nimfomania (férfiítség)

A nő nemi hidegsége, a házasságban, a pász-
torórán

A jegygyűrű története

A szabad szerelem

Házasságtörés

Mesterséges emberlenyészés

A férj és a szerető

A szerető és a feleség

Mi a Sexepil?

A nudizmus

Mennyit ér a szüzesség?

180 millió hajadon követeli Európában a legi-
tim szeretőt, mert férjüket és vőlegényü-
ket elveszítették a háboruban.

Minden nő férjhez tud menni, ha akar

stb. stb. stb. ... A tartalmat jövő számunkban még folytatni fogjuk, mert több mint harmincnál jobb cikk és tudományos fejtegetés teszi élénkké a Röpiratot.

Kapható lesz mindenütt és ára 20 lei, 5 Kc. 12 dinár, 1 pengő, 4 fr. franc, 1 márka.

7. keresztrejtvény

1	2	3	4	5		6	7	8	9	10		11	12	13	14	15
16						17						18				
19					20		21				22		23			
24				25		26				27		28		29		
30			31			32						33	33a		34	
		35										36		36a		
	37				38						39				40	
41			42								43				44	44a
45		46				47	48		49	50				51		
52					53						54		55			
56				57			58				59	60		61		
62			63			64				65			66		67	
68																

Megfejtésül elegendő a vízszintes 1, 37 és 68 és a függőleges 8, 15 és 40 sorok beküldése

Vízszintes sorok

1. A szerelem tudománya
16. Zúgot ikerszáva
17. Német szerelem
18. Ilyen hajó is van
19. Görög Isten
21. Művészet franciául
23. Száraz növény
24. N. G. N.
25. Férfinév
27. Növény
29. N. N. T.
30. Költőszó
31. Igeköltő
32. Nem lelki
33. Francia rag
34. Vissza állati hang
35. Friss rózsás erca mondják
36. Férfinév
37. Női mellekre mondják (3 szó)
41. Szenvedés mássalhangzói
42. Óra szava
43. A mi pénzünk
44. Olasz névelő
45. Női név becézve
47. Ezt mondja a pénzre a nő
51. S-el királyi megszólítás
52. Női név

23. Hőfok
55. Római isten
56. Fohász
57. Felkiáltószó
58. Kont mássalhangzói
59. Gyermekek köszöntés
61. Belső szerv
62. Állóvíz
63. Párisiak kedvence (középső betűje a végén)
67. Betű fonetikusán
68. Szerelmesek mondása (3 szó)

Függőleges sorok

1. Ártatlanság jelzője
2. Hegyvidéki állat
3. Férfinév
4. Dolog latinul
5. Idegen költőszó
6. Igeköltő
7. Moziszinésznő keresztnéve
8. Az ilyen nőket kedvelik (3 szó)
9. Katonaságnál mondták
10. Képző
11. Névalírások után látjuk
12. Ilyen szó is van
13. Frizura
14. Sport
15. A-val: kényes témája van

20. A jószívű teszi
22. Kicsinyítőrag
25. A gyermek sokszor teszi
26. Szerelmesek napszaka (ford.)
27. Német személyes névmás
28. Bájj, grácia
31. Női név
- 33a. Van ilyen inger és betegség is
35. Ósapa
- 36a. Két egyforma magánhangzó
37. Elem
38. Fék mássalhangzói
39. Rangjelzés
40. Az ajak szokott láz után
41. S-el bűn és ház része
46. Hatalom közepe
47. Kicsinyítőrag
48. Áruval történik
49. A mondott szót szokták
50. Olasz helyeslés
51. U. a. mint 51. vízszintes
53. Ú vel kosztüm tulajdonsága
54. Ilyet keres az árva
57. Seben képződik
67. Románul ugy
63. Pedigben van
64. Képző
65. Te románul
66. R. N.